Alexander C. Irvine

MYSTERY HILL

În cei treizeci şi trei de ani, de când cumpărase Mystery Hill de la Ford Albritton, după ce acesta făcuse cancer la limbă şi nu se mai putea ocupa de afacere, Ken Kassarjian fusese „demascat” de atâtea ori, că nici nu mai ţinea minte numărul revistelor şi al ziarelor care scriseseră despre el. Aproape în fiecare an, mai ales în perioadele de declin economic, când universităţile se umpleau de tineri care ştiau că nu aveau să-şi găsească de lucru după absolvire, pe proprietatea sa îşi făcea apariţia câte un scormonitor dintr-ăsta, făcând tot felul de cercetări şi măsurători. Întrebările pe care i le punea de obicei erau aceleaşi: „nu ţi-e ruşine să profiţi de oameni cu o astfel de scamatorie, căci ştii foarte bine că e imposibil ca apa să curgă în sus”, „cum poţi să faci una ca asta” la care Ken răspundea, invariabil, că „el crede în această minune”. Şi nu numai el, ci şi oamenii care veneau să vadă minunea.

Înţelegea foarte bine de ce profesorii şi jurnaliştii se străduiau să-l demaşte sau, în cel mai bun caz, să scrie un articol ironic despre „irascibilul” Ken şi capcana sa pentru turişti. Apa nu ar trebui să curgă în sus. Dacă acest lucru era posibil aici, atunci de ce nu ar fi posibil şi în altă parte şi, în cazul acesta, lumea s-ar întoarce cu fundul în sus şi pisicile şi câinii ar deveni cei mai buni prieteni, iar sfârşitul lumii ar fi iminent. Adevărul e că pe Ken îl enervau mai mult cei care credeau şi care soseau în grupuri, ca vechii pelerini de pe vremuri, pe timpul verii. Simţea că, dacă avea să mai audă încă o poveste despre liniile energetice de sub pământ şi despre extratereştrii care locuiau la Polul Nord sau despre vârtejurile interdimensio-nale, avea să-şi piardă minţile şi să facă un lucru nesăbuit. Cei mai răi erau cei din grupul Reptilie-nilor, care reuşiseră să amestece fiecare

teorie a conspiraţiei, începând de pe vremea Piramidelor şi până azi, într-o Mare Teorie Unificată a Prostiei. I-au dat tot felul de cărţi şi au sfârşit prin a-l acuza că e un Reptilian, ceea ce pe Ken îl jigni pentru că, odată cu trecerea anilor, faţa i se umpluse de riduri. Imaginea sa despre sine avu de suferit, căci el încă se mai credea tânărul acela subţire şi rău care luptase de două ori în Vietnam, în astfel de ocazii (dar numai atunci) Ken se trezea mormăind: „Nu de asta mi-am servit eu patria, ca nişte oameni duşi cu pluta să mă facă şopârlă”. Evident, astfel de ieşiri ostile nu făceau, pentru interlocutorii săi, decât să dovedească o dată în plus faptul că era, într-adevăr, un Reptilian. Lucru ce reieşea clar din articolele despre el şi Mystery Hill apărute în cel puţin doisprezece reviste despre diversele conspiraţii din lume, reviste pe care le primea regulat, în ceea ce el considera un gest de triumf din partea autorilor care îl intervievaseră.

În semn de răzbunare, se mândrea că avusese şi el un mic rol în apariţia acestor teorii – şi aici se gândea la plutonul din care făcuse parte, deşi nu fusese decât un simplu mecanic, la urma urmelor. Se pare că Reptilienii Vietnamezi, din care ar fi făcut el parte, sau poate erau Reptilienii Comunişti, puteau levita sau aşa ceva. Dar Ken nu-şi pierdea vremea cu cititul articolelor, deşi le primea regulat.

Era o zi de miercuri, după Ziua Eroilor, când minivanul Toyota, condus de profesoară opri în parcare. Ken îi ghici meseria din prima. Lăsă jos grebla – cu care tocmai nivelase terenul de golf între a patra şi a unsprezecea gaură – şi spuse:

— Hai, spune drept, şi tu crezi că sunt un Reptilian, nu?

Femeia îl privi mirată.

— Reptilian?

— Doamnă, se vede de la o poştă că eşti profesoară la cine-ştie-ce facultate. Ceea ce nu ştiu încă e dacă faci parte dintre nebuni sau dintre aşa-zişii investigatori. Asta ca să ştiu ce glume să-ţi pot turna.

— Păi eu nu începu profesoara, privind înapoi la autostrada US-12, care ducea spre Clin-ton şi de pe care tocmai ieşise. Mi s-a părut ciudat că ai folosit cuvântai „reptilian” pentru că tocmai am călcat cu maşina un animal înainte de ajunge aici şi, chiar înainte să-l lovesc, mi s-a părut că era un fel de şopârlă uriaşă.

Ridică din umeri şi îi întinse mâna:

— Mă numesc Fara Oussemitski.

— Ken Kassarjian. Probabil ai lovit o broască ţestoasă. Când se încălzeşte, le place să facă plajă pe şosea. Dar, dacă aşa a fost, probabil nici măcar nu i-ai spart carapacea. Le-am văzut tefere şi nevătămate după astfel de accidente, de parcă nu ar fi păţit nimic. Unde s-a întâmplat asta? Cam la o milă depărtare de aici?

— Cam aşa, răspunse profesoara Oussemitski, care era mult mai plăcută la vedere decât pleava academică care se perindase pe acolo până atunci. Probabil că abia a împlinit treizeci de ani, îşi spuse Ken. Era una din tipele alea postmoderniste care încercau să descopere sensuri ascunse şi într-o cutie cu cereale. Cum naiba le zicea? Absolvente de semiotică sau aşa ceva. Purta nişte ochelari mici, cu ramă neagră, părul îi era tuns în aşa fel încât să pară că nu mai fusese aranjat de o lună, iar buza de jos era ceva mai umflată decât cea de sus. Nu arăta aşa cum te-ai fi aşteptat de la un profesor universitar, dar, îşi aminti Ken, mai fuseseră şi alţii care păreau că veniseră în sudul Michigan-ului direct de la un festival de modă de la Paris. Oricum, lui Ken îi plăcu de ea. Îşi făcuse un obicei din a hotărî pe loc dacă îi plăcea sau nu o persoană şi Fara Oussemitski fu trecută la coloana cu plus. Poate de aceea o şi minţise în legătură cu broasca ţestoasă.

— Ei bine, doamnă profesoară, eu trebuie să plec, dar, dacă doreşti să arunci o privire în jur, Jamie, care e la cabina de bilete, o să te ajute cu ce ai nevoie. Mă întorc într-o jumătate de oră.

— Foarte bine, spuse ea.

— Ce fel de profesor eşti? Mai întrebă în timp ce se urca în camioneta lui paradită. Nu îi auzi răspunsul din cauza zgomotului produs de motor. Poţi să repeţi, te rog?

— De fizică, strigă ea.

Ken întoarse maşina şi plecă.

Găsi locul unde profesoara avusese accidental, dar Micul Boozy Boswell era deja acolo. Fir-ar-al-naibii, înjură Ken, în sinea sa. O profesoară de fizică şi micul Boozy. Dacă nu ar fi trecut Ziua Eroilor, aş fi închis şandramaua şi m-aş fi dus la pescuit bibani.

Micul Boozy preluase această poreclă de la taică-său, care pe timpul Marii Crize făcea contrabandă cu alcool. Acum stătea chircit pe picioarele sale imense şi examina locul accidentului, pe partea dreaptă a şoselei U-12, chiar lângă ieşirea spre parcul naţional. Ken trase pe dreapta şi deschise fereastră pasagerului pentru a putea vorbi cu Micul Boozy.

— Încă unul, strigă acesta. Îşi schimbă centrul de greutate, după ce o maşină trecu pe lângă el, aruncându-i gazul din ţeava de eşapament drept în faţă.

— Vrei să zici încă o broască ţestoasă, nu? Îi răspunse Ken.

— Aiurea.

Micul Boozy era fascinat de teoriile conspiraţiei. Una dintre ele, care îl atrăgea în mod deosebit, era că în Lacul Wamplers trăia o colonie de oameni-şopârle. Ken îi explicase că lacul nu avea decât 7-8 metri adâncime, ceea ce însemna că, dacă oamenii-şopârle aveau case cu două etaje, atunci ar fi trebuit să-şi împartă acoperişurile cu pescarii. Ceea ce îl făcu pe Micul Boozy să-şi extindă teoria, susţinând că în cazul acesta oamenii-şopârlă nu puteau locui decât într-un oraş subteran, construit sub fundul lacului. La rândul său, Ken îşi întărise convingerea că Micul Boozy suferea fie de o boală provocată de alcool, cât timp era încă în burta mamei sale, fie, pur şi simplu, de prostie crasă. Asta, însă, nu însemna că ar fi crezut, chiar şi pentru o clipă, că

masa de materie gri, verde şi roşie de pe asfalt ar fi putut proveni de la o broască ţestoasă. Însă nu putea crede în ruptul capului că ar fi existat oameni-şopârlă în Lacul Wamplers. Adevărul, de care Ken devenise conştient de-a lungul anilor petrecuţi la Mystery Hills, era mult mai straniu. Şi acum îi căzuse pe cap şi profesoara aia de fizică.

Ieşi din camionetă şi se duse lângă Micul Boozy, care oferea o imagine impresionantă pentru şoferii care aveau nenorocul să conducă prin acea parte de lume. Total era imens la el. Barba, burta, cămaşa care îi flutura în vânt. Arăta ca un urs deasupra prăzii.

Beţivan.

Pe ăsta l-a făcut praf, îşi zise Ken; din animal, orice o fi fost el, nu mai rămăsese nimic. Putea fi orice, chiar şi o broască ţestoasă.

— Boozy, nu prea ai cum să-mi dovedeşti că mizeria asta de aici a fost cândva un om-şopârlă.

— Crezi că nu ştiu ce vrei să faci? Întrebă Boozy.

— Sincer să fiu, habar nu am ce vrei să spui.

— Ok, deşteptule. Micul Boozy se duse la camioneta sa şi aduse o lopată şi o căldare de plastic. După ce termină de adunat resturile de pe şosea, acoperi găleata cu un capac, o duse înapoi în maşină şi încuie uşile.

— Doamne, Boozy, se miră Ken, doar nu crezi că am de gând să-ţi fur broasca ţestoasă?

Micul Boozy se apropie de el până ce stomacul său uriaş îi atinse nasturii cămăşii.

— Îţi spun doar atât. Poţi să râzi de tăntălăul de Boozy cât vrei. Dar vino o dată pe la noi şi am să-ţi arăt ceva ce te va face să-ţi schimbi părerea.

— Mulţam, îi răspunse Ken. Ce zici dacă vin chiar în seara asta?

Vroise să fie sarcastic, dar se pare că nu-i reuşise, pentru că Micul Boozy clipi încurcat.

— În seara asta? Repetă acesta. Păi e… e în regulă. Când ajungi la casa mea, continuă să mergi până dai de o cabană, e spre nord. Te voi aştepta acolo. Îşi deschise camioneta şi se urcă în cabină. Am să te fac să vezi lucrurile altfel, mai strigă pe geamul deschis, după care întoarse maşina şi plecă în viteză.

Cum naiba am reuşit să mă bag în chestia asta, se întrebă Ken uimit. Apoi îşi aminti că o lăsase pe profesoara de fizică hoinărind pe proprietatea sa, sări în maşină, întoarse şi porni spre casă, sperând ca Fara şi cum-o-mai-fi-chemând-o să nu-i fi descoperit colecţia.

Nu descoperise nimic, dar făcea ceva mult mai rău. Montase nişte instrumente ştiinţifice care arătau cât se poate de reale, făcând măsurători, în timp ce turiştii o înconjuraseră, făcându-şi poze cu ea şi unul altuia, lângă locul de unde apa începea să urce dealul. Ken nu-şi pierdea firea foarte uşor, dar acum simţi că-l apucă toţi dracii. Porni cu paşi mari spre locul în care profesoara privea într-un fel de monitor şi, când ajunse acolo, se abţinu cu greu să nu o înşface de braţ – numai de frică să nu fie arestat – dar îi şuieră la ureche:

— Mi-ar părea rău să te ucid în faţa puştilor ăştia. Dar şi mai rău mi-ar părea dacă vei continua să faci experimente pe pământul meu. M-ai pus într-o situaţie foarte neplăcută.

Ea ridică mână, făcându-i semn să tacă:

— Sst, mai am puţin şi termin.

Supărat pe sine însuşi, Ken trebui să admită că femeia avea mâini frumoase, cu degete puternice şi plăcute.

— La naiba, mormăi el, ce să termini?

— De măsurat fluctuaţiile din gravitaţia locală. Acum, taci din gură te rog, câteva secunde.

— Păi nu... Ce? Fluctuaţiile? Ken încerca să priceapă ce însemna asta. Îi luă ceva vreme. Dar, dacă nu se înşelase, profesoara Fara Oussemitski tocmai îi spunea că Mystery Hill nu era o scamatorie. Ceea ce îl făcu să devină suspicios, căci de vreme ce femeia nu era aici pentru a-l demasca, atunci era nebună. Şi asta însemna că îi plăcea o nebună, fapt care venea în contradicţie cu principiile sale de viaţă, prin care Ken încerca să stea cât mai departe posibil de toţi lunatecii cu care avea de-a face. Continuându-şi raţionamentul, îşi dădu seama că odată ce acceptase să-l viziteze pe Micul Boozy, reuşise să-şi încalce principiile de două ori în aceeaşi zi. Era clar, era timpul să închidă tot şi să se ducă la pescuit; cine ştie poate avea să prindă un om-şopârlă, dacă lucrurile continuau în aceeaşi manieră.

Profesoara se ridică în picioare.

— Uite, spuse ea. O imprimantă portabilă, aşezată pe pământ, lângă nişte aparate ciudate, începu să scuipe afară, una după alta, pagini întregi cu numere şi grafice.

— Ce anume?

— Pe moment, am terminat. Va trebui să mă uit peste rezultate şi apoi să hotărăsc ce trebuie făcut mai departe. Dar, dacă lucrurile stau aşa cum cred eu, înseamnă că pe azi mi-am tăcut temele la gramatică.

— Ce gramatică? Întrebă Ken tot mai nedumerit. Femeia îl privi uşor amuzată.

— Ai un birou pe aici? Cred că trebuie să stăm de vorbă.

— Am o idee mai bună, răspunse el şi porni spre cabina de bilete a lui Jamie.

Ken avea aceeaşi barcă din 1964, un War Eagle de trei metri lungime, cu un bord cu două volane, ceea ce era probabil ilegal, şi care nu mai avea mult de trăit. În fiecare primăvară o desfăcea şi o construia la loc, mai mult din principiu, şi o scotea la apă într-un nor de fum şi scoţând nişte zgomote care ar fi speriat şi un surd. O ţinea în garajul aflat la capătul drumului prăfuit care îi înconjura proprietatea. La jumătate de oră după ce Fara Oussemitski îşi strânsese aparatele de măsurat, pluteau amândoi de-a lungul malului de sud al lacului Wamplers. Când au ajuns la câteva zeci de metri depărtare de cea mai apropiată cabană de pe mal, opri motorul şi lăsă barca în voia ei. Era locul în care pescuia de când era copil. Scoase o undiţă de sub unul dintre scaune.

— Ai permis? O întrebă pe profesoară.

Ea făcu semn că nu, fără să-şi ridice privirea din paginile pe care le scosese la imprimantă.

Ken prinse linguriţa de fir şi o aruncă lângă o insuliţă de crini care plutea în derivă, după care începu să mulineze uşor, aşteptând ca Fara să-l lumineze.

— Aş putea sta aici toată ziua, spuse mai mult pentru sine. Dacă m-ar lăsa nebunii ăia în pace.

Femeia continua să citească. Ken avu pentru o clipă senzaţia că se afla la o întâlnire nereuşită.

— Cunosc un tip, pe nume Micul Boozy Boswell, continuă el. Micul Boozy pretinde că pe fundul acestui lac trăiesc nişte oameni-şopârlă.

Asta o făcu pe profesoară să-şi ridice privirea.

— Micul Boozy, exclamă ea. Există şi Marele Boozy?

— Păi… Lui Boozy i se spunea doar Boozy, dar când Micul Boozy a apărut pe lume, toţi au început să-i spună Marele Boozy. Din câte ştiu a făcut contrabandă cu alcool pe timpul prohibiţiei.

Cred că are vreo sută de ani acum, iar Micul Boozy e mult mai mare decât Marele Boozy. Amândoi sunt, însă, nebuni de legat.

Fara Oussemitski încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi ce e cu oamenii-şopârlă?

Ken se gândi o clipă, înainte să răspundă.

— Mai întâi spune-mi ce e cu fluctuaţiile din gravitaţia mea? Întrebă el.

— Gravitaţia ta?

Enervat, Ken aruncă mai tare linguriţa de data asta şi aceasta ateriza fix în mijlocul crinilor.

— Ştii foarte bine la ce mă refer, ce naiba, izbucni el. Convins că, dacă o va privi, îi va zări zâmbetul şi că, dacă i-l vedea, fie o va săruta, fie o va arunca în apă, încercă să-şi concentreze întreaga atenţie asupra firului care se încurcase între flori. Se întrebă câte linguriţe pierduse în acel loc. Cel puţin una pe an. După câteva minute de efort prelungit, o pierdu şi pe aceasta.

În timp ce punea fir nou, profesoara Oussemitski îl întrebă:

— Cu ce vrei să încep: cu partea stranie sau cu partea şi mai stranie?

Ken ridică din umeri.

— Doamna profesoară, nu cred că poţi să-mi spui lucruri mai stranii decât cele pe care le-am auzit de la toţi nebunii ăia care îşi închipuie că sunt un Reptilian. Începe cu ce ţi se pare ţie mai logic.

Femeia izbucni în râs.

— Păi s-ar putea ca niciuna dintre variante să aibă sens. Şi poţi să-mi spui Fara.

O, chiar aşa, îşi spuse el încântat. Dar îşi reveni imediat. Nu flirtează cu tine, idiotule, se aposotrofă. Eşti cu treizeci de ani, poate douăzeci şi cinci, mai în vârstă ca ea şi, pe lângă asta, profesoarele universitare nu flirtează cu proprietarii de făcături turistice.

Doar dacă nu avea de gând să-i spună că de fapt făcătura lui nu era chiar o făcătură, aşa cum îşi imagina lumea.

— Ai auzit vreodată de teoria stringurilor? Întrebă ea.

— Da, răspunse Ken. O parte din clienţii mei cred că bucata mea de deal din Irish Hills e un fel de vortex interdimensional. Unii dintre aceştia se duc chiar în locul unde apa începe să urce şi fac un fel de dans interpretativ sau aşa ceva, sperând că acesta îi va trimite în altă dimensiune. Până acum, însă, nu au avut nici un succes.

Fara îl privi concentrată, cu buzele strânse.

— Nu că aş crede în aşa ceva, adăugă Ken. Găsi o altă linguriţă, dar o aruncă înapoi în cutie şi în locul ei puse un vierme de cauciuc care purta urmele muşcăturilor tuturor bibanilor pe care îi prinsese în ultimii douăzeci de ani.

— Aha, spuse Fara. E foarte interesant. Ai auzit şi de dimensiunile multiple?

— Mda. Şi de alea… Cum le zice… Spaţiile Calabi-Yau, parcă?

Ea zâmbi încântată.

— Ken, dar e cu totul altceva decât mă aşteptam când am venit aici.

— Am să iau remarca asta ca pe un compliment, în loc să cred că ţi-ai închipuit că cineva care se ocupă de Mystery Ffill nu poate fi decât un escroc idiot.

— Păi asta şi e, îi replică Fara. Hm, am să-ţi explic totul imediat. Faptul că nu eşti un escroc ignorant m-a zăpăcit puţin. Dar mai întâi aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare: de ce faci asta?

— La ce te referi? La faptul că merg la pescuit cu profesoare de fizică?

— De ce conduci o afacere turistică pe care toată lumea o consideră un fals?

Ken aruncă undiţa perfect, viermele aterizând chiar la marginea insulei de crini şi începu să mulineze încet, ciupind din când în când firul, astfel încât bibanii să nu se plictisească prea repede.

— De ce? Şi tu crezi că totul e doar o făcătură?

— O să ajungem şi acolo. Mai întâi te rog să-mi răspunzi la întrebare.

— Ok, spuse el. Am venit aici în 1973, când m-am întors din Vietnam. Conduceam fără nici o ţintă şi am văzut locul. M-am oprit să văd dacă reuşesc să descopăr care e şmecheria. Dar am rămas pentru că, în primul rând, mi-au plăcut împrejurimile şi, în al doilea rând, am zărit o maşină cu copii, veniţi în vizită de la mai multe tabere de vară. M-a impresionat cât de încântaţi erau. Şi atunci mi-am spus că mi-ar plăcea să lucrez aici, căci asta ar fi însemnat să mă aflu tot timpul în preajma copiilor fericiţi şi veseli. Aşa că m-am interesat cine era proprietarul şi m-am dus să-l cunosc: un meseriaş bătrân, pe nume Ford Albritton. L-am întrebat dacă nu are nevoie de un tip muncitor şi el mi-a răspuns – nu am să uit niciodată vorbele lui – „La naiba, tinere, dacă îmi dai zece mii de dolari, locul e al tău. Eu am cancer la limbă şi nu am de gând să-mi dau sufletul aici, vânzând bilete în cabina asta nenorocită.”

— Bineînţeles, nu aveam atâţia bani dar, în schimb, tatăl meu vitreg era director executiv la General Motors şi a fost de acord să-mi împrumute suma. De atunci au trecut treizeci de ani şi, după cum se vede, sunt tot aici.

— Aha, spuse Fara, cu privirea îndreptată deasupra lacului, spre orizont. Ken îşi dori, dintr-odată, să apară un om-şopârlă, numai ca să nu mai fie nevoit să vorbească despre el. E o poveste frumoasă.

Ken ridică din umeri şi aruncă undiţa din nou.

— Problema e că dintre puştii de atunci unii au devenit nişte lunateci Reptilieni între timp. Îi iubesc în continuare, dar uneori mi-aş dori să-mi impun să nu mai las pe nimeni, care nu a ajuns la vârsta la care poate să voteze, să treacă de terenul de mini-golf. Deşi nici puştii de prin zonă nu-s uşor de strunit. Mă refer, bineînţeles, la adolescenţi. Copiii mici sunt ok. Dar cu adolescenţii am o grămadă de probleme şi-mi vine să distrug terenul de mini-golf şi să plantez roşii pe el. Şi unde naiba s-or fi ascunzând peştii ăia azi?

— Poate nu prinzi nimic din cauză că vorbim prea mult. Nu ar trebui să fie linişte?

— Ba da, dar, dacă vom tăcea, nu voi afla niciodată ce e cu fluctuaţiile din gravitaţia mea. Ca să nu mai zic de comentariul despre „gramatică”, îşi zise Ken în sinea lui.

— Păi atunci va trebui să alegi: vrei să prinzi peşte sau să afli informaţii?

— Nu mai am chef de peşte, răspunse şi scoase undiţa din apă, o curăţă de ierburi şi o strânse.

Fara aşteptă să termine aceste operaţiuni, sorbind din când în când dintr-o sticlă de apă.

— Ok, am văzut că ştii ce înseamnă cea de-a unsprezecea dimensiune şi că ai auzit de teoria stringului. Ken dădu din cap că da. Atunci când intervine gravitaţia, lucrurile devin de-a dreptul interesante pentru că, spre deosebire de alte „stringuri”, care rămân nemişcate în dimensiunile lor, cele care deţin gravitoni se pot mişca în aşa fel încât îşi pot părăsi propriul

univers şi pot intra într-un univers paralel. Asta desigur dacă acceptăm ideea că există universuri paralele.

Ken simţi un nod în gât. Înghiţi de câteva ori în sec apoi se strădui să pară cât mai relaxat.

— Ok, continuă.

— De aceea, gravitaţia este mult mai mică în astfel de cazuri decât celelalte forţe, reluă Fara explicaţiile. A călătorit atât de mult încât între timp s-a atenuat, asemenea undelor sonore care se propagă în atmosferă.

— Aha.

— Aşa că eu am… Dar mai întâi trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Ken. Nu e prima oară când fac măsurători la Mystery Hill.

Nodul din gâtul lui Ken se făcu şi mai mare.

— Chiar aşa? Reuşi să îngaime cu greutate.

— M-am mai strecurat şi înainte de vreo câteva ori. Dar nu am vrut să te deranjez până ce nu-mi voi fi făcut o idee clară despre lucrurile care se întâmplă aici.

E tânără, frumoasă şi pe deasupra mai şi spionează în numele fizicii capcanele pentru turişti, îşi zise Ken. E dată dracului fata asta!

— Ai tot dreptul să fii supărat, continuă Fara, dar trebuie să-ţi spun că am descoperit o serie de lucruri foarte interesante.

Cum ar fi colecţia mea de după hambar? Se întrebă în gând Ken. Nu spuse, însă, nimic: avea să afle oricum, cât de curând, dacă femeia fusese pe acolo sau nu.

— Dar ai de gând să-mi spui vreodată de ce gravitaţia nu e normală pe pământul meu?

— Păi, zâmbi ea larg, acum. Nu mai trebuie să o fac.

După această discuţie, Ken trebui să se întoarcă, să o lase pe Jamie să plece acasă. Nu ţinea niciodată deschis după ce se întuneca, pentru că adolescenţii din zonă, dintre care mulţi aveau probleme cu capul sau erau, pur şi simplu, plictisiţi de lipsa unor locuri de distracţie mai adecvate, obişnuiau să practice dansul acela colectiv cu tot felul de ţopăituri ciudate, însoţit de nişte cântece imposibil de înţeles, la cea de a şaptesprezecea gaură de pe terenul de golf. Doar acolo şi numai acolo. Iarba era atât de bătătorită acolo că practic se făcuse una cu pământul. Parcă ar fi făcut parte dintr-un cult pentru adolescenţi sau aşa ceva, îşi zise Ken.

O lăsă pe Fara chiar lângă maşina ei.

— Te deranjează dacă mă întorc dimineaţă? Întrebă ea.

Cum naiba să mă deranjeze, îşi spuse Ken.

— Ce fel de întrebare mai e şi asta? Sigur că poţi să vii.

— Perfect, se bucură ea. Atunci ne vedem mâine dimineaţă, voioşi şi sănătoşi.

O privi urcându-se în maşină şi demarând, cu sentimentul vag că gravitaţia sa personală începuse să sufere şi ea nişte perturbări destul de ciudate. Uite că toate divorţurile prin care am trecut în ăştia treizeci de ani nu au fost chiar în zadar, se gândi el. Hopa! Dar ce naiba fac? Nu-mi pot permite să mă gândesc la asta. Ca să-şi abată gândurile şi pentru a se pedepsi pentru o asemenea slăbiciune, îşi aminti de toate momentele în care se lăsase pradă poftelor trupeşti de moment sau singurătăţii şi se trezise însurat cu nişte femei ale căror nume nici măcar nu şi le mai amintea. Şi, în mod ciudat, faptul că nu profitase de toate turistele înnebunite de proprietatea sa nu-l făcu să se simtă mai bine. Tot ce putea să facă acum era să dea frâu liber sentimentelor de moment pentru Fara Oussemitski, deşi ştia foarte bine că nu avea să fie foarte bucuros când femeia îşi va fi terminat treaba aici şi va fi plecat spre cine-ştie ce oraş universitar.

— La ce te uiţi? Îl întrebă Jamie.

Îşi întoarse privirea spre adolescentă şi observă că îl urmărea cu atenţie, încercând să descopere spre ce îi era aţintită privirea.

— La nimic, răspunse. Mă gândeam şi eu. Micul Boozy a lovit ceva pe şosea azi şi se jură că a fost un om-şopârlă.

— Mda, eu cred că Micul Boozy e mai degrabă lovit de „marfa” lui, spuse Jamie, cu dispreţul acela puternic pe care ţi-1 dă tinereţea.

Ken dădu să o întrebe ce vroise să spună prin „marfa”, dar realiză că nu vroia să ştie prea multe despre Micul Boozy, mai ales că urma să-i facă o vizită cât de curând. Aşa că o trimise pe Jamie acasă şi se duse să încuie porţile. La groapa cu numărul şaptesprezece zări şapte tineri. Fir-ar-al naibii, înjură Ken. Dansau în cerc, ţopăind după un ritm numai de ei ştiut şi cântând. Sau, mai exact, încântând. Zgomotele produse de ei îi aminteau de incantaţiile gregoriene la care asistase cu câţiva ani în urmă, doar că nu erau atât de enervante şi de fără sens ca ale tinerilor din faţa sa.

Se duse la instalaţia de iluminat şi aprinse şi stinse luminile de câteva ori.

— Hei, strigă el. Gata, stingerea!

Tinerii se opriră din dans şi cântecul încetă.

— Nea K, strigă unul, nu fi naşpa!

„Naşpa”. Era prima oară când auzea această expresie. Simţi brusc că îi urăşte pe tinerii ăştia, cu argoul lor, cu muzica şi drogurile lor, că urăşte tot ce ţine de ei. Dar apoi îşi aminti cum reacţionase taică-său atunci când ascultase pentru prima oară The Doors în casa părintească.

— Asta e, le răspunse el. Am închis. Puteţi să vă întoarceţi mâine, dacă vreţi.

Puştii o tuliră, dar Ken observă că nu renunţaseră la dans sau cum s-o fi numit ceea ce făceau ei. Erau nişte mişcări ciudate,

ritmice, dar cumva în reluare, de parcă ar fi urmat nişte indicaţii. Straniu, îşi zise Ken. Apoi, după ce tinerii au plecat, îşi începu ritualul de seară, verificând fiecare palmă de pământ, în căutarea obiectelor pierdute şi a celor ce încercau să rămână ascunşi peste noapte. De-a lungul anilor, începuse să aştepte acest moment al zilei cu nerăbdare, căci acum Mystery Hill era numai al lui şi putea să se bucure de frumuseţea locului aşa cum se bucurase cu treizeci de ani în urmă, când venise aici prima oară. Pe cărarea ce urca de la terenul de mini-golf spre hambar, clipocitul apei ce curgea în sus îl făcu să zâmbească. Pendulul cu plumb, agăţat la intrarea în hambar, era deviat cu opt grade, cum era de obicei. Cea mai mare deviere pe care o înregistrase vreodată fusese de aproape cinsprezece grade; îşi aminti că trebuise atunci să lipească nişte afişe de avertizare pentru femeile gravide. Între zece şi cinsprezece grade, începeau să vomite, ceea ce nu era un lucru foarte bun pentru afacerea sa. Ajuns în hambar, rămase pe partea stranie a podelei, privindu-se în oglindă. Holbân-du-se la propria proiecţie, socoti că se afla la aproximativ zece grade înclinare faţă de verticală, ceea ce depăşea puţin media obişnuită şi nu corespundea cu gradele arătate de pendul. Hm, poate că era cazul să verifice şi să vadă dacă nu cumva unul dintre vizitatori nu umblase la pendul. Se găseau întotdeauna astfel de deştepţi care doreau să-şi aducă contribuţia la starea de nefiresc a proprietăţii sale. Ken aşeză o minge de golf pe scândura dintre o masă şi pervazul ferestrei şi aceasta începu să urce, aşa cum era de aşteptat. Simţi un mic gol în stomac. Fluctuaţii ale gravitaţiei, cum spusese Fara. Gramatică.

Îşi continuă acţiunea de cercetare cu magazia aflată în spatele casei, dar, gândindu-se la discuţia cu Fara şi la promisiunile voalate ale Micului Boozy, simţi că nu prea îi ardea să-şi vadă colecţia. Se întrebă dacă Fara o descoperise; dacă da, atunci femeia ştia să-şi ţină gura. Nu reuşise să o citească deşi, crezuse el, faptul că profesoara a recunoscut că dăduse târcoale pe acolo după ora închiderii şi nu o dată, ci de mai multe ori, ar fi trebuit să conducă la o discuţie despre ce se afla în magazie. „Aşa deci” se răsti el la hambar. Se întoarse în casa sa cu două camere, puse o casetă video cu întâmplări stranii din minele de

aur şi îşi pregăti nişte macaroane cu brânză, ca să aibă după ce să bea o bere.

Ultimul lucru pe care l-aş face pe lumea asta, îşi zise Ken, e să merg la Micul Boozy şi să-i ascult teoriile aiurite. Apoi se gândi mai bine şi îşi zise că de fapt era curios să afle ce ascundea Micul Boozy în magazie; doar că ar fi dorit ca acesta să nu fie prin preajma lui. Şi lucrul acesta nu era foarte uşor de făcut pentru că a te furişa în cabana lui nu era o variantă demnă de luat în seamă; Marele Boozy umbla tot timpul înarmat cu o carabină şi la vârsta lui nu mai avea nici răbdarea necesară şi nici chef să întrebe cine e şi după aia să tragă.

— De fapt, spuse Ken cu glas tare, adresându-se unui grup imaginar de Reptilieni, cu Micul Boozy ar trebui să staţi voi de vorbă, idioţi nebuni!

Îşi termină berea şi macaroanele cu brânză şi pomi motorul la camionetă. Micul Boozy locuia la capătul unui drum de ţară, care se intersecta cu alt drum prăfuit, undeva între US-12 şi Ohio. Amintindu-şi instrucţiunile primite, Ken trecu de intersecţie şi conduse până ce zări silueta unei magazii în lumina farurilor. Parcă în faţa ei şi stinse farurile după care, timp de un minut, se pregăti pentru tâmpeniile pe care urma să le asculte. Lumina lunii era suficient de puternică, aşa că nu-i luă mult până ce găsi o cărare printre copacii şi tufişurile din jurul magaziei, prin ale cărei geamuri ieşea o lumină slabă.

— Hei, strigă el. Se aştepta ca, din moment în moment, nişte alice de vânătoare să i se înfigă în ceafă. Boozy? Eşti acolo?

— Da, frate, intră, răspunse acesta. E descuiat. Ken reuşi să găsească uşa, care se deschise cu Un scârţâit puternic. Chiar în momentul în care păşi înăuntru lovi un borcan sau aşa ceva şi auzi cum conţinutul acestuia se rostogoleşte pe podea.

— Ce mă-sa faci, frate, strigă Micul Boozy, uită-te pe unde calci. Ăia-s bani, nu glumă!

Lumina din magazie venea de la o lampă cu kerosen pe care Micul Boozy o dăduse la mic. Pe lângă mirosul obişnuit al lui Boozy, în aer se mai simţea un miros care lui Ken îi amintea de mirosul supei de pui. Simţi că îl apucă greaţa.

— Bani, întrebă, gândindu-se la remarca lui Jamie despre „marfa” Micului Boozy. Nu ştiam că încă vă mai ocupaţi cu contrabandă de alcool, Boozy. Prohibiţia s-a terminat de ceva vreme.

— Nu şi pentru ce produc acum. Uite aici. Micul Boozy mări puţin flacăra lămpii şi Ken putu să vadă că doi dintre pereţii magaziei erau acoperiţi cu rafturi de metal pline de borcane de sticlă. Nu se putea vedea exact ce anume era în ele, dar Ken reuşi să zărească nişte bucăţi de ceva plutind într-un lichid transparent. Îi veni în minte imaginea unui laborator plin de specimene ciudate, puse la păstrat în formol şi, asociind această imagine cu mirosul de supă de pui, simţi cum stomacul i se răzvrăteşte şi mai tare.

— Bleah, făcu el.

— Bleah? Se miră micul Boozy. Ce naiba Ken, doar ai luptat în Vietnam!

— Am reparat camioane, spuse Ken, având certitudinea că urma să fie atras într-una din discuţiile acelea oribile despre Reptilieni şi conspiraţiile lor.

— Totuna, spuse Micul Boozy. Ridică lampa de pe masa imensă, care ocupa restul magaziei. Ţi-am promis că am să te fac să înţelegi. Uite aici. Din partea casei.

Dădu jos, de pe un raft, un borcan şi îi turnă conţinutul într-o cană de metal. Apoi suflă praful de pe un pahar de sticlă în care turnă două degete de lichid, din cana de metal.

— Dă-l pe gât, îi întinse el paharul lui Ken.

— S-o crezi tu.

— Vorbesc serios, insistă Boozy. Uite, îţi arăt eu cum se face. Amestecă lichidul puţin şi-l dădu pe gât ca pe un ţoi cu rachiu. O să-ţi vindece toate bolile.

— Din câte ştiu sunt destul de sănătos.

— Ai încredere în mine. După ce ai să bei din asta, ai să înţelegi. Micul Boozy turnă din nou în pahar şi i-l întinse lui Ken, care era mai tulburat de ideea de a bea după el decât de conţinutul paharului. Spre uimirea sa însă, se trezi întinzând mâna după pahar şi dându-l pe gât. Lichidul era rece şi avea un vag gust de afumătură; în acelaşi timp era puţin amar şi atât de iute că lui Ken îi dădură lacrimile.

— Ok, spuse şi puse paharul pe masă. Şi acum ce urmează?

— E ceai de om-şopârlă. În seara asta, te vei distra, frăţioare!

Lumina lămpii căzu peste rânaul de borcane dezvăluind bucăţile de came, care în nici un caz nu erau de broască ţestoasă. Stomacul lui Ken se răzvrăti din nou şi nu doar de greaţă; în minte îi veni propria colecţie şi nu-i căzu prea bine ideea că avea preocupări comune cu un tip ca Micul Boozy Boswell.

Gata, mâine îmi arunc colecţia la gunoi, hotărî el în sinea lui.

— Deci, se forţă el, ce e cu banii ăştia?

— Păi, în primul rând, păstrez borcanele astea pentru momentul în care Guvernul îmi va răspunde, în cele din urmă, la scrisori, răspunse Micul Boozy. E imposibil să nu fie interesaţi de oamenii-şopârlă, iar eu am devenit un fel de autoritate în materie. Căci, de atâta vreme am învăţat să-i observ, să fiu atent… Pentru a-şi sublinia cuvintele Micul Boozy îşi lovi lampa de tâmplă. În al doilea rând…

Nu mai reuşi să termine, căci izbucni în râs. Ken tocmai vomitase pe podea, după care căzu în genunchi şi rămase aşa o perioadă nedeterminată, studiind cu atenţie crăpăturile acesteia.

— Boozy, ticălosul naibii, m-ai otrăvit, reuşi el să articuleze după o vreme. Micul Boozy râse şi mai cu poftă.

— Bâzii tecălosu' naibii, m-ai trăvit, îl imită el pe Ken. Ha, ha, ha, ha, e grozav. Ţi-am zis că în seara asta ai să te distrezi.

Explozia care îi cutremurase iniţial capul lui Ken trecu şi reuşi să se aşeze în fund. Văzu ceva mişcându-se în întunericul de sub masă. După un examen atent, hotărî că nu putea să fie decât propria sa umbră. Numai că se înşelase.

— Bleah, făcu el şi se trase mai departe de masă, izbindu-se de rafturile din spatele lui. Borcanele se cutremurară cu zgomot, ceea ce îl făcu să-şi pună mâinile deasupra capului, aşteptându-se la o ploaie de bucăţi de sticlă şi de rămăşiţe de oameni-reptilă. Nu, nu oameni-reptilă. Ken îşi impuse să nu adopte termenii folosiţi de Micul Boozy, căci asta ar fi însemnat să-i dea dreptate, ceea ce nu putea face în ruptul capului.

Încă râzând, Micul Boozy îi spuse:

— Mă tem că, pentru prima dată, ţi-am dat o doză cam mare.

Ken simţi cum borcanele îl lovesc în ceafă, dar, şi mai rău de atât, simţi lichidul acela rece pre-lingându-i-se pe gât, simţi bucăţile de ne-oameni-şopârlă încurcându-i-se prin păr, simţi toxinele din lichid intrându-i prin pori, în vene şi de acolo urcând la creier – în care deja îi răsuna ceva ce aducea a cântec. Ok, îşi spuse el, vino-ţi în fire, doar nu e prima oară când iei droguri. Da, dar era prima oară când îşi pierdea minţile de la un lichid secretat de nişte chestii turtite de maşini pe US-12. Cu toate astea, totul era ca un vis.

— E un vis, se trezi vorbind tare.

— Te cred, răspunse Micul Boozy. Dacă afacerile continuă să meargă la fel de bine, în curând va trebui să-mi construiesc un bunker ca să mă apăr de traficanţii din Detroit.

Ken avu imediat o viziune cu Micul Boozy trăgând cu mitraliera într-un grup de mafioţi din Detroit. Simţi în acelaşi timp nevoia imperioasă de a se ridica în picioare şi de a începe să ţopăie. Reuşi să-şi înăbuşe acest impuls şi îşi spuse: „deci cu chestia asta se droghează puştii ăia de la terenul de mini-golf.” Se pipăi şi observă destul de şocat că era perfect uscat şi că pe hainele sale nu rămăsese nici o picătură din lichidul acela scârbos.

— Dar mafioţii habar n-au de unde să ia cum naiba să-i zică, ă,ă,ă, produsul tău. Da, produsul.

— Păi ăsta e şi asul din mâneca mea, fu de acord satisfăcut Micul Boozy.

Ken se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de rafturi. Clinchetul borcanelor îl băgă în sperieţi, dar îşi ţinu cumpătul. Vocea Micului Boozy căpătă culoare (un roşu perfect) şi lui Ken i se păru că are chiar şi miros, dar ar fi putut să fie doar duhoarea obişnuită pe care o emana Boozy de obicei.

— Dar cum – vreau să spun – cine naiba bea lichid de om-şopârlă?

Simţindu-se tot mai sigur pe el, Micul Boozy deveni vorbăreţ:

— Păi e o întreagă poveste, începu el cu o boemie care nu era caracteristică pentru cei de teapa lui. Bătrânul meu a crescut mâncând dihori, broaşte ţestoase şi tot ce mai găsea prin pădurile astea nenorocite, aşa că odată a adus acasă o chestie de asta atât de zdrobită că habar nu aveam ce era. Cu toate astea. L-a prăjit şi l-a mâncat. Nimic deosebit până aici, dar nu s-a mulţumit numai cu asta: resturile le-a pus la fiert, să facă un fel de supă. Din care am mâncat şi eu şi mă jur pe ce vrei tu, dar îţi pot spune că nu-mi mai amintesc nimic din ziua aceea. Doar că supa a fost destul de bună.

Asta îl enervă teribil pe Ken. Drogul sau ce naiba o fi fost ajunsese la punctul maxim. Gustul amărui din gură îi dispăru, ba începu chiar să-i placă. În minte îi reveni grupul de tineri

cântând şi ţopăind pe terenul său de golf. Era clar: Micul Boozy era cel care îi aproviziona cu lichid din ăsta extraterestru.

— Am făcut nişte experimente, continuă Micul Boozy, şi am descoperit că de fapt cel mai bine e să nu-i găteşti. Mă refer la ceaiul de oameni-şopârlă.

— Dar dacă există oameni-şopârlă pe fundul Lacului Wamplers, interveni Ken, mai devreme sau mai târziu vor afla că le foloseşti semenii şi pe cei pe care îi iubesc ca să faci ceai. Mă îndoiesc că se vor bucura prea tare. S-ar putea să vină după tine.

— Numai să încerce şi le arăt eu, răspunse Micul Boozy.

Da, să încerce, repetă în gând Ken, impresionat de bravada lui Boozy. Apoi avu un moment de luciditate şi înţelese că unul din efectele ceaiului de oameni-şopârlă era că deveneai foarte influenţabil la sugestiile din jur. Chiar dacă nu credea în oraşul oamenilor-şopârlă de pe fundul lacului, pentru o clipă, înţepeni de frică la gândul că o armată de Reptilieni – aici, partea din creierul său care răsuna de muzică (pe care acum o recunoscu ca fiind aceeaşi pe care o cântau puştii de pe terenul său de golf) se opri pentru a scoate o exclamaţie aaaaahhhh! Reptilieni!

— Năvălind din adâncuri pentru a cuceri localităţile paşnice din jur. Sau năvălind din pădurile de după dealuri, unde de altfel Ken găsise cea mai mare parte din colecţia sa. Orice or fi fost acele creaturi, aveau obiceiul să se ascundă acolo din calea coioţilor.

Dar un extraterestru care nu se poate feri din calea unei maşini pe US-12 şi se teme de coioţi nu poate fi foarte periculos, îşi spuse el. Se simţi puţin dezamăgit că nu avea să aibă loc nici o invazie, căci ar fi fost mult mai distractiv să şi-i imagineze ca pe nişte luptători, decât ca pe simple animale ale căror lichide te făceau să visezi.

— Cât ceri pentru o doză? Îl întrebă pe Micul Boozy.

— Păi cinci dolari pe borcan. Aş putea să cer chiar mai mult, dar am citit undeva că e mai bine să ţii preţurile scăzute până devii renumit.

Discuţiile de după amiază cu Fara Oussemitski începură să-şi facă loc în mintea lui Ken, dar i se părură atât de ciudate că le puse pe seama lichidului halucinogen. La urma urmei, acum o clipă ţi s-a părut că vocea lui Boozy e roşie şi că ai spart toate borcanele de pe aici, îşi zise el, propunându-şi să fie cât mai atent. Dar, dacă gravitaţia putea folosită pentru a comunica între universuri paralele, de ce nu ar fi putut folosită şi pentru a călători dintr-unul într-altul? Măiculiţă, chestia asta ar atrage o groază de agenţi FBI pe aici. Ca să nu mai vorbim de militarii de la Pentagon…

Trebuie să vorbesc cu Fara, îşi zise.

— Boozy, să ştii că eşti un om de nimic dacă vinzi aşa ceva puştilor de pe aici.

Micul Boozy dădu din umeri, prea puţin impresionat. Mişcarea provocă un val de curent în jurul său, val care, în curând, vuia prin mintea lui Ken şi ar fi putut jura că, în momentul acela, podeaua se leagănă ca puntea unei bărci.

— Am vrut să zic, îngăimă el, că totul e un rahat.

— Cum zici tu, răspunse Micul Boozy indiferent.

Ken o pomi spre uşă. Mă întreb dacă voi fi în stare să conduc, îşi zise. Se gândea să se plimbe pe US-12 până ce avea să zărească dubita lui Fara, parcată în faţa unui motel. Dar apoi se gândi că la fel de bine s-ar putea să fie oprit de un poliţist care avea să-şi dea seama că e drogat. Ceea ce nu putea duce decât la o noapte în închisoare. Aşa că mai bine mă duc direct acasă în noaptea asta, îşi spuse el prudent, asta dacă voi fi în stare să conduc.

— Dacă te duci la Poliţie, am să-ţi dau foc la şandramaua aia a ta de doi bani, îl ameninţă Micul Boozy, în loc de bun rămas.

— Am înţeles, Boozy, răspunse şi izbi uşa în urma lui.

Lumina lunii îl irita. Stelele păreau să alerge pe cer, în cele mai năstruşnice direcţii. Reuşi totuşi să-şi găsească maşina, o pomi din prima şi demară fără probleme. Nu-i rău, îşi zise. Mă descurc binişor. Încă mai avea reflexele din tinereţe, când putea conduce beat mort. Ajunse cu bine acasă, îşi turnă încă o bere şi o dădu pe gât pe nerăsuflate. Ceai de om-şopârlă. La dracu', termină cu prostiile astea. Efectele drogului se estompară. Se simţea aproape normal, dacă nu punea la socoteală gustul din gură şi muzica aceea tâmpită, care încă mai răsuna într-o parte a creierului. Acidul berii îi suna şi el în cap ca o formaţie de baterişti şi Ken începu să bată cu piciorul în podea, ţinând isonul şi spunându-şi că i-ar plăcea să repete experienţa din noaptea aceea.

I-ar fi plăcut, de asemenea, să se urce în camionetă şi să plece s-o caute pe Fara, nu ca să vorbească cu ea ci, doar aşa, ca să ştie şi el ceva de care ea să nu aibă habar. Îşi dădu seama că, într-un fel, vroia să se răzbune pentru că se strecurase pe proprietatea lui, fără ca el să fi sesizat ceva. Mda, se pare că sufăr de introspecţie în ultima vreme, îşi zise. E probabil ultima zvâcnire a halucinogenului, chicoti el încântat de propria prostie şi adormi. Fu trezit de nişte ciocane care băteau cu putere în uşă. Se târî, împleticindu-se până la uşă şi, când deschise, o văzu pe Fara.

— Doamne-Dumnezeule, spuse el, perfect conştient că arăta ca după un chef de două nopţi. Fara, în schimb, arăta de parcă se pregătea să meargă la un club să danseze, nu să facă cine ştie ce experimente. Cât e ceasul?

— Şapte jumătate, răspunse ea. Am vrut să vorbesc cu tine înainte să apară vizitatorii.

Lăsă uşa deschisă şi se duse în bucătărie să pună de cafea. Ea îl urmă în tăcere. Nu mai avea cafea aşa că îşi umplu un pahar cu apă.

— Vrei şi tu unul? O întrebă.

Fara dădu din cap că nu. Purta nişte cercei lungi care îi scoteau în evidenţă linia gâtului, ceea ce îl făcu pe Ken să se simtă destul de stânjenit. Bău paharul cu apă şi spuse:

— Ok, despre ce vrei să vorbim?

— Despre gramatică, veni răspunsul. Ce-ai crede dacă ţi-aş zice că există extratereştri ce pot comunica din alt univers şi că am început să le descifrez mesajele?

Încă puţin ameţit după ceaiul de oameni-şopâr-lă, lui Ken îi venea destul de greu să-i spună că Micul Boozy i-o luase cu mult înainte. Dar reuşi să se abţină. Ea începu să scotocească prin geantă, în timp ce Ken încerca să se abţină să nu o întrebe şi altceva decât „Nu ai vrea să luăm cina împreună?”.

— Am găsit, strigă Fara, întinzându-i o foaie de hârtie mototolită şi plină de însemnări. Aici sunt toate datele în care am detectat mesajele pe care cred că am reuşit să le descifrez. Le transmit într-un ciclu de câte douăzeci şi patru. Ştii ce înseamnă asta? Fie au primit şi ei mesaje de la noi – ceea ce ar însemna că cineva lucrează la asta în cel mai desăvârşit secreeet – fie că au fost aici. Ochii îi străluceau de emoţia descoperirii.

Nu pot s-o fac, îşi zise Ken. Nu pot să-i spun, deocamdată, de Micul Boozy.

Dar putea să-i arate propria colecţie.

— Fara, îi zise, în incursiunile tale pe aici, ţi-ai vârât nasul şi în clădirile mele?

— Ei, hai, Ken, eu am venit în scopuri ştiinţifice. Te temi că am de gând să-ţi fur mingile de golf?

— Dacă ai şti cât costă cele colorate, poate că ar trebui s-o faci. Vino cu mine. Luă o cheie de pe frigider. Am ceva să-ţi arăt.

Se temu că Fara avea să fie furioasă sau neîncrezătoare sau că o să râdă de el, dar, după ce femeia îi privi colecţia, temerile îi dispărură:

— O, Doamne, dar e incredibil, reuşi ea să îngaime.

Avea nouă creaturi. De mai bine de şapte ani, de când o găsise pe prima, Ken se simţise destul de vinovat pentru că le împăiase, dar acum, de când Micul Boozy devenise modelul său etic, chestia asta i se păru aproape o faptă bună. Le aranjase în diferite poziţii, amintindu-şi de excursiile la muzeu din copilărie, când de la o vizită la alta, exponatele erau întotdeauna aranjate diferit. Două dintre cele două creaturi păreau că vânează, alte două stăteau în picioare şi, într-un moment de entuziasm prostesc, pe două le aranjase de o parte şi de alta a unei table de şah.

— Aia doi sunt Boris şi Bobby, îi explică el lui Fara. Ea luă în mâini unul din specimene, de parcă ar fi încercat să le cântărească.

— Cât cântăreau când le-ai descoperit? Îl întrebă.

— Cel din mâna ta nu prea mult, îi răspunse Ken. Coioţii aproape că-l terminaseră. A trebuit să-l reconstruiesc, ca să arate cât de cât normal. Adevărul e că, dacă l-aş fi găsit pe acesta primul, aş fi crezut că nu-s decât rămăşiţele unui animal de prin împrejurimi.

— Păi, chiar asta şi era, zise Fara. Doar că animalul ăsta e din altă dimensiune. Încântată de idee, femeia zâmbi. Ken nu reuşi să se abţină şi făcu la fel. Pe ăsta cum l-ai botezat?

— Mary, ştii de la povestea cu Frankenstein. Fara o puse pe Mary la loc, pe raft.

— Bun şi cei pe care i-ai găsit întregi cât cântăreau?

— Vreo şase-şapte kilograme. Nu mi-aş fi imaginat ca un fizician să fie interesat de aşa ceva.

— Nici o grijă, mai am şi alte întrebări, îl linişti Fara. Mă interesează greutatea lor pentru a putea calcula cantitatea de energie pe care au folosit-o să ajungă aici.

— Cam cât le-ar trebui?

— Foarte multă. Aveau ceva cu ei, unelte, aparate sau chestii dintr-astea?

Ken dădu din cap că nu.

— Nu, m-am aşteptat şi eu la aşa ceva, dar pe toţi i-am găsit goi şi morţi. Nu am văzut niciodată unul viu şi nici vreunul îmbrăcat sau care să aibă ceva asupra lui.

Femeia îl ridică pe Bobby.

— E uimitor. Mă întreb ce caută aici.

— Nu ştiu, răspunse Ken. Totul a început acum şapte ani şi am văzut o grămadă. Morţi. Cunosc un tip, Micul Boozy…

— Mi-ai povestit de el şi ieri.

Bravo, tăntălăule, se apostrofa el în sinea lui.

— Exact. Ei bine, Micul Boozy îi găseşte întotdeauna striviţi pe şosea. El crede că ăştia locuiesc pe fundul lacului Wamplers.

— Păi cu ce ar fi asta mai ciudat decât să crezi că au venit din altă dimensiune? Interveni Fara şi, deşi îl duru puţin, Ken trebui să admită că avea dreptate. Ceea ce însemna că, în afară de faptul că de partea sa se afla şi un profesor universitar, el şi Micul Boozy erau, în egală măsură, exponenţii unor teorii nebuneşti. O, nu, îşi spuse el, îndurerat, văd că prostia asta cu conspiraţiile extraterestre a început să mă dea gata. Dacă nu mă opresc la timp, am să încep nu numai să cred în conspiraţia Reptiliană, ci şi că Mystery Hill e o făcătură. Şi atunci transformarea mea într-un idiot credul va fi deplină.

Fara îl privea cu atenţie:

— Am zis ceva greşit.

— Nu, am avut unul din acele momente în care, din senin, afli ceva despre tine, răspunse Ken. Şi, din proprie experienţă, astfel de momente sunt, aproape întotdeauna, destul de neplăcute.

Fara îl puse pe Bobby lângă tabla de şah.

— Aşa e, îi dădu dreptate.

— Bun, mi-ai explicat ce e cu gramatica, iar eu ţi-am arătat colecţia mea de extratereştri din altă dimensiune. Ce urmează? Ăsta e momentul în care apar agenţii FBI şi ne fac dispăruţi sau, mai întâi, stăm puţin de vorbă cu ei?

— Eu aş încerca să vorbesc cu ei, răspunse Fara. Deşi mă îndoiesc că am avea succes. Vrei să mă ajuţi puţin?

De obicei, Ken deschidea Mystery Hill la nouă fix, dar după halucinogenele extraterestre şi con-fruntându-se cu posibilitatea de a sta de vorbă cu reprezentanţii altor dimensiuni, hotărî că e mai bine să-şi ia liber. Aşa că, în timp ce Fara se lupta cu aparatele din dubita ei, se duse şi puse lanţul la intrare, după care agăţă un semn pe care scria: Închis. Ne vedem mâne. Întotdeauna scrisese greşit cuvântul „mâine”, conform teoriei că se vor opri mai mulţi turişti dacă locul va arăta mai rustic. Chestia îl făcea să se simtă oarecum superior. Apoi o sună pe Jamie şi îi spuse să nu vină la lucru, ceea ce pe fată nu o deranja câtuşi de puţin, mai ales după ce îi promise că îi va plăti oricum ziua.

— Şi să te fereşti de rahatul ăla pe care-l vinde Micul Boozy, îi mai spuse. Dacă te prind vreodată dansând pe terenul meu de minigolf, să ştii că vom avea o problemă.

— Dar cine eşti tu? Tata? Răspunse fata îmbufnată şi îi trânti telefonul în nas.

Ken se felicită că nu are copii şi porni spre cabina de bilete, unde o descoperi pe Bătrâna Vera Limbă Ascuţită, aşteptându-l de partea cealaltă a porţii. Femeia părea supărată foc.

— Cum adică azi e închis? Întrebă ea, imediat ce-l văzu.

— Exact aşa cum scrie acolo, Vera. Întoarce-te mâine.

— S-o crezi tu, se răsti ea şi începu să-şi ridice unul dintre picioarele imense peste gard.

Ce naiba am făcut să merit una ca asta? Se întrebă Ken, deşi cunoştea foarte bine răspunsul. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când nu era tocmai un sfânt şi Vera arăta mult mai apetisant, femeia fusese una din fanele (şi iubitele) sale Reptiliene. Acum trebuia să-şi ispăşească păcatul, căci Vera Limbă Ascuţită nu numai că credea în existenţa Reptilienilor, dar era convinsă că e una de a lor. Apărea la Mystery Hill după un program numai de ea ştiut şi, de fiecare dată, reuşea să-l umple pe Ken de regrete, de nervi şi de milă.

— Vera, îi strigă, dacă ai să cazi şi ai să-ţi rupi ceva, te duci singură la spital.

— Dar azi e ziua cea mare, Ken, urlă ea. Am înţeles totul.

Neavând altă soluţie, Ken o apucă de picior şi i-l împinse cu grijă înapoi peste gard. Când îi dădu drumul, piciorul rămase o clipă suspendat în aer. Apoi femeia îşi schimbă centrul de greutate pe celălalt picior. Pentru una de greutatea ei, se mişca destul de uşor, îşi spuse Ken mirat. O privi apoi curios şi se întrebă cum de ajunsese în halul ăsta. Erau de aceeaşi vârstă, dar, de când o văzuse prima oară se îngrăşase cu vreo cinzeci de kilograme şi începuse să se îmbrace tot mai ciudat. Brăţările şi lanţurile de la gât zornăiau de fiecare dată când făcea o mişcare sau respira. O parte din păr îi era prins în coc, o altă parte împletit în şuviţe, iar restul îi cădea liber pe umeri. Purta un sac de pânză plin cu cărţi şi jurnale, care conţineau aberaţiile şi calculele ei despre Reptilieni.

— Ce zi? Îl luă gura pe dinainte.

— Ziua în care vor veni.

— Dar Vera, aşa zici de douăzeci de ani. Plină de orgoliu, femeia îi explică didactic:

— Metodele ştiinţifice cer o dedicare totală şi funcţionează conform principiului încercare-eroare. Am avut şi eu o serie de ipoteze care s-au dovedit greşite, recunosc. Dar acum sunt sigură şi am să trec de gardul ăsta, Ken Kassarjian, de va fi ultimul lucru din viaţa mea.

— Ba nu ai să o faci. Azi e închis, rămase el ferm pe poziţii.

Vera îi aruncă o privire atât de uimită, de parcă tocmai i-ar fi tras o palmă. Apoi uimirea i se transformă într-un rânjet.

— Aha, deci am avut dreptate, spuse ea. De asta ai închis azi. Căci şi tu ştii, Ken, că vor veni azi, nu-i aşa?

— Vera, începu el, şi apoi se opri, distras pentru o secundă de amintirea ceaiului de om-şopârlă de cu o seară înainte şi de melodia celor de la Pink Floyd „Vera” care îi inundă creierul. Privi în sus. Soarele strălucea liniştit. Brrr, murmură doar pentru sine.

— Ken, ce naiba-i cu tine? Încercă să-şi revină.

— Nimic, întoarce-te mâine.

— Nu, Ken, azi e ziua cea mare. Îmi eşti dator, Ken. Plecă fără să mai privească înapoi spre femeie, Căci era sigur că avea să devină teatrală.

— Îmi eşti dator, Ken, continua aceasta să strige, dacă ştii ceva, trebuie să-mi spui şi mie!

— Pe mâine, Vera, strigă, tot fără să o privească. Simţindu-se destul de prost, se îndreptă spre hambar, în spatele căruia o găsi pe Fara instalând o chestie din metal strălucitor, diferită de drăcia pe care o văzuse ieri.

— Cine era? Întrebă ea.

— Vera, Vera Limbă Ascuţită, răspunse el. Ai văzut-o şi tu?

— Da. Sunt multe ca ea pe aici?

— Mult prea multe. Dar cu ea m-am cunoscut mai îndeaproape cândva, aşa că i se pare că are drepturi speciale. Imediat ce dădu drumul acestor cuvinte, îi veni să se sinucidă.

— V-aţi cunoscut mai îndeaproape, repetă Fara, privind într-o parte şi încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Asta e de acum, îşi zise Ken, cinstea e cea mai bună politică.

— Păi sunt de ceva vreme pe aici şi am avut ocazia să fac multe tâmpenii. Nu le puteam rata pe toate.

— Convingător, replică ea şi se întoarse la maşinărie.

E timpul să schimb subiectul, se gândi Ken.

— Cum se cheamă chestia asta? Întrebă, luându-şi un aer cât mai interesat.

— Chestia asta e un Lacoste A10. E pentru măsurarea fluctuaţiilor de gravitaţie. Doar că a trebuit să o îmbunătăţesc puţin, îi făcu ea cu ochiul.

— Pare complicată, zise Ken. Şi zici că se cheamă Lacoste ca şi tricourile? Îi venea destul de greu să se obişnuiască cu conceptul de gravimetru.

Fara râse.

— Nu, dar unul dintre colegii mei chiar a pictat un crocodil pe o parte a acestui aparat. Mai am o grămadă de astfel de aparate în dubită, dar ăsta îmi place cel mai mult.

— Pentru că e îmbunătăţit, bănuiesc. Adică poate să comunice cu extratereştrii?

— Mda, asta e şi ideea, răspunse ea reglând imaginea monitorului.

— Aha. Crezi că folosind aparatul ăsta dincolo o să aibă şi ei fluctuaţii în gravitaţie?

— Să sperăm. Dar gravitaţia de acolo s-ar putea să fie total diferită de cea de aici. Legile fizice, în general, s-ar putea să nu se aplice la fel ca la noi. Deşi, se opri Fara, privind o clipă spre orizont, dacă pot trăi aici, probabil că lucrurile nu pot fi foarte diferite. Doar dacă nu au descoperit vreo formă de conservare sau aşa ceva.

— Nu înţeleg.

— Păi, cum ar fi dacă ei ar trăi într-un anume spaţiu ecologic acolo, în universul lor şi, pentru a putea trăi într-un spaţiu mai mult sau mai puţin asemănător aici, au fost reconstruiţi special? Poate că e vorba de un fel de gramatică universală trans-spaţială a filogeniei astfel încât dacă te afli... Fara se încurcă singură în explicaţii, ceea ce era bine, pentru că Ken nu ar fi reuşit niciodată să o pună în încurcătură. În fine, nu contează. Cel mai probabil, locurile sunt îndeajuns de asemănătoare în ambele universuri şi de aceea reuşesc să supravieţuiască aici.

— Numai că nu prea supravieţuiesc, interveni Ken.

— Poate că nu e cel mai potrivit moment să-ţi spun astea, continuă Fara, privind printr-un tub îndreptat în direcţia hambarului, dar absenţa dovezilor nu înseamnă, cum se zice, dovada absenţei lor. Poate că, de fapt, sunt vreun milion de specimene cutreierând pădurile de aici, iar tu şi Boozy nu i-aţi găsit decât pe aceia care nu au reuşit să se adapteze. Sau poate că aţi făcut exact ce au vrut ei să faceţi, etc, etc. Sau poate că niciuna din ipoteze nu e valabilă. Nu avem de unde şti.

— Am înţeles, doamna profesoară. Ea îl privi mirată:

— Ce-ai zis?

Ken era furios, deşi nu ar fi putut spune de ce, probabil pentru că îşi dădea seama că Fara avea dreptate sau că, oricum, era mai aproape de adevăr decât el. Totuşi ar fi putut să o fi spus

mai elegant. Dar cine ştie, poate că era supărată din cauza poveştii cu Vera.

— Nimic, îi răspunse. Dacă reuşeşti să vorbeşti cu ei, întreabă-i ce trebuie să facem să le întoarcem vizitele. Dar numai dacă ne predau un curs de supravieţuire. Nu vreau să vizitez un alt univers doar ca să fiu lovit de o maşină plină cu turişti extratereştri. Mai întreabă-i şi de ce umblă dezbrăcaţi.

— Dacă legătura va reuşi, vei putea să-i întrebi toate astea chiar tu, răspunse Fara.

Îşi conecta laptopul într-o mufa aflată într-o parte a aparatului Lacoste, pomi ambele maşini şi începu să lucreze în patru programe în acelaşi timp.

— Ok, începe, spuse ea după un minut. Ken realiză că încă nu-şi băuse cafeaua pe ziua aceea. Şi nici nu avea de unde să ia una prin împrejurimi. Poate că Jamie ar fi putut să-i aducă o ceaşcă. Fu cât pe ce să se ducă în birou să o sune, când îşi aminti că îi dăduse liber. Apoi vru să o întrebe pe Fara dacă nu vrea şi ea una, dar aceasta strigă înainte să apuce el să deschidă gura:

— Hei, funcţionează.

— Ce? Ce anume funcţionează?

— Am reuşit să intrăm în legătură cu un alt univers.

Ken simţi acel sentiment polivalent (şi periculos) de exasperare pe care îl poţi avea numai pentru o persoană pe care fie a) o iubeşti sau b) de care îţi place aşa de mult că în anumite momente (când laşi garda jos) s-ar putea să recunoşti că îţi doreşti să o iubeşti. Se afla la un pas de nevoia profundă de a fi salvată şi, de data asta, nu era vorba de o fană a atracţiilor turistice false. Căci Fara Oussemitski era altfel, era diferită.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles, răspunse ea, lucrând în continuare pe laptop.

— Păi, atunci, să fiu al naibii, doamnă doctor Oussemitski, cred că e timpul să vă felicit.

— Cam aşa ceva. Ken, poţi te rog să tragi o fugă până la hambar şi să-mi spui ce indică pendulul de plumb?

O făcu, simţindu-se puţin caraghios, poate şi pentru că femeia îi rostise numele. Uită-te la tine, se ironiza el, eşti pe cale să iei legătura cu extratereştrii şi ţie îţi stă gândul numai la fătuca asta. Pendulul afişa o deviaţie de 14 grade. „Oho” îşi zise el şi ieşi afară.

— Şi care e media? Întrebă Fara, după ce îi transmise datele.

— Înjur de opt grade.

— Mda, comentă profesoara, cu ochii încă aţintiţi asupra monitorului. Conversaţie, nu glumă. Se ridică în picioare. Sunt atât de proastă.

Ken îşi luă o expresie care să exprime faptul că el se îndoia din toată inima de lucrul acesta.

— În ce direcţie e ridicat acul pendulului? Ken închise ochii pentru a-şi aminti interiorul hambarului şi arătă cu mâna spre sud-sud-vest.

— Cam pe acolo.

Când deschise ochii din nou, simţi cum îl trec fiorii pentru că mâna îi era îndreptată chiar spre magazie. O secundă crezu că uşa acesteia avea să explodeze şi că spre ei se va repezi o hoardă de oameni-şopârlă dornici de răzbunare. Hei, prieteni, căută el repede în minte nişte scuze, nu eu v-am ucis tovarăşii (mă rog, în afară de unul, prin octombrie, dar vă spun sincer, am crezut că era un curcan) şi dacă, într-adevăr, doriţi să vă răzbunaţi pe cineva, aş putea să vă fac cunoştinţă cu vecinul meu (pe care nu-l cunosc decât foarte puţin), Micul Boozy Boswell.

— Ce e după magazie? Îl trezi Fara la realitate. Căci, dacă ar fi ieşit prin magazie, probabil că ai fi comunicat deja cu ei până acum.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Păi, după magazie e numai pădure, vreo două povârnişuri, câteva iazuri şi, ceva mai în depărtare, nişte case.

Fara părea destul de sceptică.

— Hai să facem o plimbare, spuse, după câteva secunde de gândire.

— Vrei să… Aşteaptă o clipă. Crezi că atunci când pendulul are o deviaţie mai mare ei intră în universul nostru? I se părea o ipoteză destul de logică.

Fara era deja lângă magazie şi se îndrepta cu paşi hotărâţi spre tufişurile de la marginea proprietăţii lui Ken.

— Da, aşa e, strigă ea peste umăr. Cred că perturbările joase sunt provocate de zgomotul produs de canalul de trecere deschis. Fluctuaţiile puţin mai ridicate probabil că transmit ceva, sunt un mod de comunicare, iar cele mari, cele ridicate sunt semnalele de sosire sau de plecare. Ah, de-aş putea avea legătura permanent cu pendulul, aşa încât să putem şti tot timpul nivelul fluctuaţiilor.

— De ce nu instalăm o cameră de luat vederi? Sugeră Ken.

— O s-o facem, eu mă refeream la momentul ăsta. Dacă vom vedea câţiva dintre ei şi vom corela ultima sosire cu sfârşitul unei fluctuaţii mari, atunci… Ah.

Pentru că nu se uita pe unde mergea, Fara se lovi cu capul de o creangă lăsată a unui copac. Se împiedică, dar Ken o prinse înainte să cadă.

— Recunoaştere, îşi continuă ea gândul, după ce-şi mai reveni puţin. Voi obţine recunoaştere.

Lui Ken nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Recunoaştere? Ce fel de recunoaştere?

Ea dădu din cap şi îşi frecă locul în care o lovise ramura de copac.

— O, cred că am uitat să menţionez de partea cu Premiul Nobel, în care voi deveni o celebritate internaţională pentru că am reuşit să descopăr, prima din lume, o formă de viaţă inteligentă venită din alt univers. Credeam că ţi-am spus de asta. Acum, hai, trebuie să ne grăbim, mai zise şi o luă la fugă printre copaci.

Momentul în care Ken Kassarjian a dat prima oară cu ochii de un organism extraterestru inteligent nu fu pe atât de emoţionant pe cât se aşteptase. De-abia mai putea respira din cauza alergăturii, mintea îi era împrăştiată, căci nu se putea gândi decât la Fara Oussemitski şi tocmai atunci zdrobise un ţânţar care se încăpăţâna să-l înţepe în urechea dreaptă. Fara se oprise ca trăsnită în faţa lui şi aproape că era s-o răstoarne. După ce-şi recăpătară echilibrul, reuşi şi el să vadă ce o făcuse să înţepenească acolo: era un om-şopârlă. Şi încă unul. Şi încă doi.

Să fiu al naibii, îşi spuse Ken, uimit de arătările din faţa sa, dar şi perfect conştient de apropierea atât de intimă (şi de plăcută) de Fara, al cărei păr mirosea dumnezeieşte.

— La dracu', înjură femeia, am uitat camera de filmat.

Ken încercă din răsputeri să nu izbucnească în râs. În minte îi veniră nişte sfaturi demult uitate, despre liniştea ce trebuie păstrată în pădure când mergi la vânătoare. Fara, care se întorsese spre el, îi văzu expresia de pe faţă şi îi spuse, scurt:

— Taci din gură.

Oamenii-şopârlă i-au auzit şi s-au ridicat în picioare pentru a-i privi mai bine. Unul le zise ceva celorlalţi. Vocea sună ca aceea a roboţelului din Războiul Stelelor. Apoi, toţi patru o porniră ca din puşcă spre copacii din spatele lor.

— Al naibii vânător de extratereştri mai eşti, spuse Ken.

— Eu sunt fizician, replică Fara, cu demnitatea jignită şi porni cu paşi mari spre terenul de golf. Când Ken se întoarse să o urmeze, văzu cu colţul ochiului silueta inconfundabilă a Micului Boozy Boswell, nemişcată, ascunsă în umbra pinilor tineri care creşteau în poieniţa creată de tăierea strămoşilor lor. Toată exuberanţa lui Ken, toată bucuria pe care o simţise întreaga dimineaţă petrecută alături de Fara dispăru de parcă nu ar fi existat niciodată. Cu faţa împietrită, astfel încât Boozy să nu-şi dea seama că îl văzuse, o porni după Fara, dar deja se simţea îngrozit de lucrurile care, era sigur, aveau să se întâmple în continuare.

Nu avu mult de aşteptat. A doua zi dimineaţă, în timp ce Fara plecase să compileze rezultatele zilei anterioare şi el stătea în biroul său, bând cafea şi numărând chitanţe, afară răsună motorul camionetei Micului Boozy.

— Hei, Ken, strigă Micul Boozy dând năvală în birou. Am o idee.

— E vorba şi de mafioţi?

— De cine? Ken aproape că putea vedea creierii lui Boozy încercând să proceseze întrebarea. Nu, am spus că am o idee. Ce-ar fi, şi acum vorbim doar teoretic, ce-ar fi dacă am putea afla de unde vin oamenii-şopârlă?

— Şi cum propui să facem una ca asta?

Micul Boozy rămase cu ochii holbaţi. Ştiu că nu ar trebui să fac una ca asta, îşi spuse Ken. Probabil că am să ard în iad. Dar nu pot rata distracţia.

Plus că erau prea multe la mijloc. Cine ştie cum aveau să reacţioneze oamenii-şopârlă când Micul Boozy se va apuca să-i vâneze?

— Păi, vorbi iritat după o vreme Micul Boozy. Ce caută profesoara aia pe aici? Oameni-şopârlă, nu?

— Boozy, ştii la fel de bine ca mine că, an de an, aici vin mii de oameni în căutare de extratereştri. Vera Limbă Ascuţită a venit şi azi. S-ar putea ca şi profesoara să facă acelaşi lucru. Mie nu mi-a spus prea multe. De ce nu o întrebi chiar tu?

Abia după ce rosti cuvintele, Ken îşi dădu seama că era posibil să fi făcut o greaşeală de tactică. Nu apucase să-i spună lui Fara că-l văzuse pe Boozy spionându-i şi habar nu avea cum avea să reacţioneze ea dacă Boozy avea s-o interpeleze în felul său, nu foarte prietenos.

— Păi să ştii că am s-o fac, răspunse Micul Boozy, dar Ken îşi dădu seama că încerca marea cu degetul. Boozy ştia că minte, dar nu ştia că şi el ştie că Boozy ştie şi nici nu ştia că era perfect conştient de faptul că Micul Boozy încerca să-l fraierească. N-oi fi chiar un geniu, îşi zise Ken, dar pot s-o fac pe prostu' dacă e musai.

— Ok, îi spuse lui Boozy, du-te şi întreab-o. Micul Boozy se gândi o clipă:

— Hei, Ken, strigă el din nou, de parcă abia atunci ar fi intrat în birou, până unde se întinde proprietatea ta?

— Păi cam la vreo două mile după magazie, răspunse Ken, minţind cu seninătate. Pământul său se termina, de fapt, la mai puţin de cinci sute de metri de Michigan Avenue, după care începea pădurea, aparţinea unui milionar ce încă nu apucase s-o vândă. Oamenii-şopârlă apăruseră pe pământul milionarului, dar Ken îşi spuse că e mai bine ca Micul Boozy să nu afle astfel de detalii.

— Aha. Adică până la iazul în care trăiau, pe vremuri, castori?

— Nu mai e nici un iaz acolo, spuse Ken. Una dintre ultimele excursii ale Micului Boozy pe proprietatea sa fusese făcută cu o toamnă înainte, cu scopul de a dinamita barajul făcut de castori a cărui apă se revărsa pe un drum vechi ce ducea în pădure. Iar drumul acela era ruta preferată a Micului Boozy atunci când mergea la vânătoare de căprioare, de unde şi concluzia că

sărmanii castori îi erau duşmani de moarte. Ken spera şi acum ca, într-o bună zi, castorii să înveţe cumva să folosească dinamită şi să nu mai suporte cabana de vânătoare a lui Boozy.

— Mă rog, ştii la ce mă refer, insistă acesta. Acolo e tot pământul tău?

— Boozy, stai liniştit, nu am de gând să te dau în judecată pentru că ai aruncat nişte castori în aer.

— Nu-mi fac eu griji de asta, răspunse Boozy plictisit.

Obosit de conversaţia fără rost, Ken începu să se întrebe dacă merita efortul să scape de unul dintre cei doi Boswell sau, cu mult noroc, de amândoi, dându-i pe mâna Departamentului de Resurse Naturale, pentru ceea ce el numea Masacrul Castorilor. Nu, nu se prea merita, ar fi fost prea multă bătaie de cap ca să nu mai vorbim de ceea ce se putea întâmpla dacă DRN ar fi dat din întâmplare peste oamenii-şopârlă.

— Boozy, nu vrei să fii mai la obiect? Întrebă în cele din urmă.

— Păi. Mă refeream la profesoara aia a ta, răspunse Boozy.

— Nu e a mea, spuse Ken şi îşi dădu imediat seama că nu folosise tonul corect pentru că-l văzu pe Boozy căscând gura de uimire – privelişte care l-ar fi nenorocit pe orice dentist ar fi avut nenorocul să o vadă şi ar fi îngreţoşat pe oricine ar fi fost în preajma lui – şi clipind din ochi, încercând să pară maliţios.

— Oho, ţi-a căzut cu tronc, rosti Boozy cuvintele încet, savurându-le ca un copil care tocmai a intrat în posesia unui secret devastator despre tovarăşul lui de joacă.

— Du-te dracului, îl înjură Ken.

— Aha, ştiam eu. Las' că mai vorbim noi despre asta, spuse Boozy şi ieşi din birou cu graţia şi viteza unui buldozer, lăsându-l pe Ken să se blesteme pentru uşurinţa cu care se dădea pe faţă.

Of, asta e pentru că ultimii ani i-am petrecut la mila tuturor Verelor de pe lumea asta, îşi zise Ken. Fără ele, aş fi fost mai puternic şi în nici un caz nu ar fi trebuit să-l suport pe Micul Boozy, râzând de dragostea mea adolescentină pentru o profesoară de fizică.

Care, de altfel, avea să zboare de aici spre Ann Arbor sau spre oraşul de unde venise, după ce-şi va fi terminat treaba. Se blestemă pentru că putea fi atât de sentimental. Apoi se blestemă şi mai mult pentru că-şi bătea capul cu astfel de chestiuni şi pentru că în faţa ochilor îi apăruse zâmbetul pe care i-l aruncase Fara, pe când erau la lac.

— Fara Oussemitski, îi rosti el numele cu glas tare. Şi îi plăcu cum sună.

La Mystery Hill era linişte. Singurul client plătitor după ora două era Vera Limbă Ascuţită, care se instalase lângă hambar şi făcea un fel de măsurători cu un sextant. După ce se asigură că femeia nu avea să-i mai cauzeze alte necazuri, Ken îşi petrecu o parte din după amiază schimbând gazonul de golf de la gaura şaptesprezece, acolo unde le plăcea adolescenţilor locali să danseze după ce se ameţeau cu ceai de oameni-şopârlă. Adusese bucata de gazon de pe terenul de dincolo de proprietatea sa, din partea de sud, gândindu-se că probabil va sfârşi în iad pentru hoţie, dar şi că viaţa nu îi oferea prea multe şanse să-l lase cu gura căscată pe milionarul absent, aşa că fie ce-o fi.

Tocmai bătătorea gazonul, înjurându-i pe adolescenţi şi pe Micul Boozy, pentru că-i făcuse dependenţi de băutura interdimensională a diavolului, când realiză că era posibil ca tinerii să fi fost în legătură cu oamenii-şopârlă. Mai exact, de vreme ce păreau atât de absorbiţi în timp ce erau drogaţi, lucrul acesta se putea datora faptului că vorbeau cu extratereştrii. Gândul acesta îl făcu să-i pară rău că nu se întâlnise cu un om-şopârlă viu, cât timp fusese şi el drogat. Poate aşa ar fi putut vorbi cu ei şi i-ar fi putut avertiza să se ţină departe de Micul Boozy, asta dacă nu vroiau să devină un fel de animale de fermă, într-un univers străin. Nu încercase Timothy Leary toată

viaţa lui să convingă oamenii că drogurile îi vor pune în legătură cu alte lumi?

Ken îşi spuse că e timpul să fie raţional. Singura modalitate prin care putea afla ce trăiau tinerii în momentele când erau drogaţi era să îi întrebe, dar asta l-ar fi transformat în complice la măgăria Micului Boozy şi i-ar fi pus viaţa şi libertatea în pericol.

Pe de altă parte, dacă exista vreo sămânţă de adevăr în teoria lui nebunească, l-ar fi ajutat să o mai ţină o vreme pe Fara pe lângă el. Inima îi bătu cu putere la gândul acesta.

Erau vremuri disperate, care cereau măsuri disperate. Ken se duse să o caute pe Jamie şi o găsi fumând, ascunsă în spatele hambarului.

— Oho, unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse el.

— Băga-mi-aş, tresări Jamie. Te rog să nu mă spui al or mei, Ken. Sperietura nu o tăcu, însă, să arunce ţigara din mână.

— Nu mă interesează relaţia ta personală cu cancerul. Nu vreau decât să-ţi pun o întrebare ce s-ar putea să ţi se pară puţin deplasată.

— Ken, dacă te dai la mine, tata o să te bată de nu o să ştii ce e cu tine.

Preţ de o secundă, Ken se simţi de parcă ar fi fost drogat cu ceai de om-şopârlă.

— Drept cine mă iei?

— Nu vroiai să te dai la mine? Băga-mi-aş. Jamie aruncă ţigara pe pământ şi o strivi cu pantoful.

Adolescenţii ăştia, îşi zise Ken. Bine că nu am copii.

— Jamie, spuse apoi, arăţi aşa de bine că nimeni de pe aici nu se poate apropia de tine dacă nu vrea să intre la închisoare. Acum

răspunde-mi te rog: ai băut şi tu, împreună cu tinerii de pe aici, din sucul lui Boozy?

— Şi ce dacă am făcut-o?

— Păi, dacă ai făcut-o, aş vrea să te întreb ceva.

— Şi dacă nu am băut?

— Atunci va trebui să întreb pe altcineva. În ambele cazuri, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu mă poţi forţa să fac nimic doar pentru că m-ai prins flămând. Am să-i spun lui tata că te-ai dat la mine.

— Da, ştiu, şi el o să mă bată de nu o să mai ştiu ce e cu mine. E în regulă. Nu vrei să-mi spui, nu e nici o problemă. Dar nu ştii pe altcineva cu care aş putea sta de vorbă?

Înarmat cu adresa unui anume Travis Ludwig, Ken apăsă pe pedala de acceleraţie şi conduse până la magazinul de articole pescăreşti, aflat la mama dracului, tocmai în partea cealaltă a lacului. Acolo dădu peste un puşti care corespunde descrierii lui Jamie, numărând nişte râme de gunoi dintr-un container de plastic. Cum era după amiază şi peştii de prin zonă stăteau ascunşi la ora aia, Ken îşi spuse că discuţia cu Travis nu avea să fie perturbată de nici un client.

— Tu eşti Travis Ludwig? Îl întrebă pe tânăr. Acesta dădu din cap că da.

— Aşteaptă, să nu pierd numărul. Ken aşteptă.

— O cunoşti pe Jamie, fata care lucrează pe terenul meu?

— Ce teren?

— Mystery Hill.

Travis îşi ridică privirea spre el.

— E al tău? Să ştii că terenul de mini-golf e de rahat, frate. Şi toată vrăjeala aia cu gravitaţia e ţeapă. Nu înţeleg cum de încă nu te-au închis.

Pentru a doua oară în mai puţin de o oră, Ken se felicită că nu avea copii.

— Discuţia noastră a pornit cu stângul, puştiule, răspunse el. Eu te-am întrebat dacă o ştii sau nu pe Jamie.

Travis îşi supse inelul din buză.

— Mdea.

— Ok. Ea mi-a spus că poţi să-mi răspunzi la nişte întrebări legate de „marfa” Micului Boozy Boswell.

Simţind că e vorba de nişte bănuţi, Travis se mai însenină.

— Absolut, frate. Ce vrei să ştii?

— Mă interesează să stiu de unde face rost de sucul ăla.

— Păi tocmai ai vorbit de Boozy. Nu mă duci tu cu faze dintr-astea, frate, răspunse Travis şi se întoarse cu spatele la el, apucându-se să numere râmele din nou. Ken aşteptă, cu o răbdare supraomenească, până ce numărul magic, 20, fu atins cu bine.

— Ok, Travis, am să-ţi vorbesc pe şleau. Ce ştii despre oamenii-şopârlă?

Cu o atenţie exagerată, Travis umplu containerul din plastic cu pământ şi puse un capac deasupra, apăsându-i marginile cu degetele, de parcă ar fi fost avertizat că râmele dinăuntru erau ucigaşe şi nu puteau fi lăsate libere cu nici un preţ. Când termină, puse containerul într-un frigider, lângă un altul, pe care scria: Salată de cartofi de casă.

— Nu ştiu nici un căcat despre oamenii-şopârlă, răspunse într-un târziu, dar fără să-l privească în ochi pe Ken.

— Travis, am venit aici din cauza unei femei. Sper că înţelegi, dacă nu mă ajuţi, data viitoare când vei veni să dansezi la gaura numărul 17 de pe terenul meu de mini-golf s-ar putea să fiu cam urâcios.

— Mă ameninţi?

Înainte ca Ken să poată răspunde, Travis scoase un briceag din buzunar şi începu să-l învârtă prin aer. Ken făcu un pas înainte şi îi zbură capul lui Travis cu o dreaptă bine ţintită în nas. Cuţitul zbură prin aer şi ateriza într-o cutie plină cu chiştoace, cam în acelaşi timp în care Travis atinse podeaua. În cădere reuşise să agate şi un raft plin cu momeli şi linguriţe, care i-au căzut cu zgomot drept în creştet.

Ken se duse lângă el. Se simţea destul de prost.

— Puştiule. Nu ar fi trebuit să te lovesc. Dar să nu mai ameninţi niciodată pe cineva cu cuţitul dacă nu ştii să-l foloseşti.

— Mi-ai rupt nasul, gemu Travis.

— Ei, hai, nu te-am lovit chiar aşa de tare. Se aplecă şi luă briceagul de jos.

— E al meu, protestă tânărul.

— Nici o problemă, ţi-l poţi recupera de pe fundul lacului. Acum povesteşte-mi despre oamenii-şopârlă. Atunci când vă drogaţi, îi puteţi vedea?

Travis îşi cercetă degetele să vadă dacă nu erau pline de sânge. Nu erau, cel puţin, nu prea mult. Şi le şterse de cămaşă şi zise:

— Da.

— Vorbiţi cu ei?

— Nu chiar, ridică tânărul din umeri. Mai degrabă, cântăm.

— Da, asta am putut observa şi eu, spuse Ken, gândindu-se la gaura 17. Şi cum e?

— Nu ştiu, e mişto.

Ken simţi că e pe cale să-l lovească din nou când pe uşă intră un pescar gras, ars de soare.

— Aveţi momeală de clean? Se interesă el.

— S-a terminat, îi răspunse Ken, săltându-l pe Travis în picioare.

— La dracu', înjură pescarul şi se duse în spatele magazinului să consulte revistele de specialitate.

— Ba nu, nu s-a terminat, spuse Travis. Dar pescarul nu-l mai auzi, căci zgomotul produs de aerul condiţionat şi de frigiderele pentru momeală vie îi acoperiră cuvintele.

— Travis, îl somă Ken, povesteşte-mi despre oamenii-şopârlă.

Travis ridică din nou, din umeri.

— Cred că e un fel de invitaţie. Dar nu cred că-s reali. E mai mult un vis, din cauza drogului.

Asta e bine, îşi spuse Ken, e perfect chiar. Asta îmi şi doresc să crezi.

— Şi de ce crezi că e o invitaţie?

— Eşti un căcat, răspunse Travis.

— Nu, Travis, sunt un om disperat. Vrei să-ţi mai arăt o dată ce fac la disperare?

Chiar atunci, pescarul îşi strecură câmaţi uscaţi de vită în buzunarul de la vestă. Travis nu-l văzu. Ken, da.

— Amice, îi strigă, pune aia la loc şi cară-te.

— Aveam de gând să plătesc, răspunse pescarul. Părea foarte supărat şi Ken nu putu să nu se întrebe: ce naiba se întâmplă cu oamenii din ziua de azi? Prinzi o puştoaică fumând şi începe să strige că o violezi. Prinzi un adult furând şi se poartă de parcă ai fi de la Gestapo sau aşa ceva.

— Ce-ai crede dacă ţi-aş spune că extratereştrii folosesc gravitaţia pentru a intra în universul nostru? Îl întrebă pe pescar.

Fără să scoată un cuvânt şi atent de parcă ar fi călcat pe sticlă, pescarul puse carnaţii uscaţi pe tejghea şi plecă, cu ochii aţintiţi la Ken.

— În sfârşit, suntem singuri din nou, spuse acesta. Trebuie să-ţi repet întrebarea?

Travis se gândi câteva secunde.

— Păi, cam da. Am uitat despre ce vorbeam. Ce ai vrut să spui cu gravitaţia?

— Întreabă-ţi profesorul de fizică, răspunse Ken, care brusc fu cuprins de o mândrie fără margini, genul acela de mândrie pe care îl ai atunci când ştii ceva despre care nimeni din lume nu mai ştie – bine, în afară de Fara. Ceea ce era şi mai bine. Erau amândoi implicaţi în această poveste. Ken se imagină stând pe veranda unei cabane, pe malul Lacului Wamplers, bând o sticlă de vin cu Fara şi amintindu-şi despre vremurile în care au descoperit fiinţele extraterestre din alte dimensiuni. Ce mai timpuri, nu?

Apoi îşi reveni.

— Şi tu crezi că poţi călători în lumea lor? Îl întrebă pe Travis, care răspunse, cum era de aşteptat, printr-o nouă ridicare din umeri.

— Păi aşa zic ei, spuse Travis.

— Cunoşti pe cineva care să fi fost acolo?

— Nu. Trebuie să fii într-un grup ca să… Funcţioneze.

— Ce să funcţioneze?

— Cântecul.

Aha. De asta, îşi spuse Ken, nu am primit nici o invitaţie în noaptea în care băusem ceaiul lui Boozy.

— Deci atunci când vă drogaţi cu ceaiul de oameni-şopârlă şi începeţi să dansaţi la groapa 17 de pe terenul meu voi, de fapt, comunicaţi cu oamenii-şopârlă care vă invită să le faceţi o vizită.

Travis se înverzi la faţă.

— Ceai din oameni-şopârlă?

— Da, puştiule. Doamne iartă-mă, îşi spuse Ken, nu ar trebui să mă distrez în halul acesta… Din ce crezi că face Boozy băutură aia?

Cu o mână ridicată, de parcă ar fi vrut să se apere de cuvintele lui Ken sau chiar de Ken însuşi, Travis se întoarse după tejghea.

— Cred că am să vomit, spuse el. Dar nu vomită, ci se apucă să numere alte râme, încet şi concentrat, până ajunse din nou la douăzeci. Ken îl urmări calm până termină. Apoi decise că, de vreme ce deja făcuse o faptă nebunească lovind un adolescent, putea la fel de bine să mai facă una.

— Travis, ai nişte ceai la tine?

Trei ore mai târziu, îi spunea lui Fara:

— Cred că am descoperit ceva.

O invitase la cină, la restaurantul Zukey Lake, care era departe de Irish Hills, ceea ce îi convenea de minune, pentru distanţa pe care o punea astfel între el şi Micul Boozy, de la care Ken aştepta numai necazuri. În drum spre restaurant, trecuseră pe lângă pista de viteză de la Brooklyn şi Ken descoperise cu uimire

că Fara era fan NASCAR. Şi nu genul de fan care-şi lipeşte un abţibild pe geamul din spate al maşinii, o, nu. Îl zăpăcise cu detaliile unei curse ce avusese recent loc la Pocono, în timpul căreia Mark Martin ar fi putut câştiga, dacă nu ar fi uitat de curba a treia care era alunecoasă, din cauza unei scurgeri de ulei provocată de o ciocnire ce avusese loc cu treizeci de ture mai devreme… Etc, etc. Ken nu o mai ascultase. Nu se omora după sporturi. Dar, în schimb, era mort după Fara şi felul în care faţa ei se lumina când vorbea de lucrurile care o pasionau. Nu cunoscuse niciodată până atunci o femeie care să strălucească atât de mult, fie că vorbea despre teoria stringurilor sau despre curse de maşini.

— În sfârşit, zise ea, când termină de povestit despre NASCAR, ce ai descoperit?

— Cred că am aflat cum putem scăpa de Boozy şi cum poţi să câştigi Premiul Nobel.

— Boozy? Se miră ea. Dar ce are de-a face Boozy cu toate astea?

Acesta era unul dintre acele momente în care singura soluţie era să fie sincer.

— Ne-a văzut ieri, lângă iaz. Nu ţi-am zis dar… În sfârşit, uite cum stau lucrurile: Micul Boozy face un fel de băutură din oamenii-şopârlă.

— Băutură?

— Da, e… Hm, îşi zise Ken. Cum naiba să-i explic? Ok. Micul Boozy se trage dintr-un lung şir de contrabandişti. Nu mă întreba cum s-a întâmplat dar într-o zi, tatăl lui…

— Marele Boozy, interveni Fara, pentru a-i arăta că-l urmăreşte cu atenţie.

— Exact, Marele Boozy a călcat cu maşina un om-şopârlă şi a crezut că e o broască ţestoasă sau aşa ceva şi l-a gătit. Tipul e

destul de nebun. Aşa că au mâncat supa aia şi, din ce mi-a spus Micul Boozy, au avut cel mai tare vis indus vreodată de droguri. Incomparabil cu cele produse de ciupercile halucinogene, peyote şi altele.

Fara îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu atenţie.

— Ken Kassarjian, îi spuse, de unde ştii atâtea despre visele astea?

— De la alţii, dragă, răspunse Ken. Eu sunt un model de conduită pe aici.

— Dragă, comentă ea şi sorbi din pahar. Ken se abţinu cu greu să nu comenteze.

— Iar tinerii care îmi distrug mie terenul de mini-golf mi-au spus că poţi vorbi cu oamenii-şopârlă dacă eşti, ştii tu… pe frecvenţă. Dar trebuie să faci parte dintr-un grup.

— Şi tinerii de unde iau băutura? Se cutremură, puţin teatral, Fara. Vrei să spui că Micul Boozy…

— Da, le-o vinde.

— Ce ticălos.

— De acord. Acum spune-mi din nou cum stă treaba cu gravitaţia.

Fara îşi strânse buzele. Avea o gură perfect arcuită, de Cupidon, proiectată să le scoată din minţi pe fiinţele inferioare numite bărbaţi.

— Ken, o faci pe prostul. Crezi că femeilor le place asta?

— Cred că sunt la restaurant cu o fată minunată care urmează să ia nişte decizii, răspunse el. Şi cam atât.

— Hm, făcu Fara.

Chelnerul le aduse comanda şi Ken se înfipse în friptura de pui în timp ce Fara făcea eforturi imense, prefăcându-se că ciuguleşte cu plăcere din salata Caesar.

— Gravitaţia, spuse Ken, încercând marea cu degetul.

— Eşti măgar, râse ea. Doar ţi-am explicat deja. O dată.

Ken oftă.

— Se pare că vă trebui să fac toată treaba de unul singur. Ok, asta e. Deci fluctuaţiile gravitaţiei reprezintă semnale dintr-un alt univers, nu?

— Corect.

— Corect. Deci proprietatea mea e unul din acele locuri prin care intră şi ies extratereştrii şi de aceea Micul Boozy are colecţia lui de oameni-şopârlă morţi şi Dumnezeu ştie ce altceva.

— Aşa e.

— Iar puştii care se droghează acolo spun că extratereştrii îi invită la ei.

— Corect. Cum?

— Da, asta mi-au zis puştii. Dar comunicarea nu funcţionează decât în grup. Ken îşi dădu seama că gesticula cu furculiţa prin aer, împrăştiind bucăţele de pui peste tot. Aşeză furculiţa pe farfurie. Acum urmează partea bună. Dacă ei pot veni la noi, înseamnă că şi noi ar trebui să-i putem vizita. Poate că proprietatea mea…

— Nu pot să cred ce mi se întâmplă, îl întrerupse Fara. Am venit aici să mă ocup de chestiuni ştiinţifice şi m-am trezit că am de a face cu un traficant de droguri, pe nume Micul Boozy, care găteşte cadavre de extratereştri pentru a obţine halucinogene pentru tinerii din zonă. Ca să nu mai menţionez şi adepţii teoriilor conspiraţioniste Reptiliene.

— Mai degrabă îi conservă. Nu cred că-i găteşte. Ken nu comentă remarca ei despre Vera. Nu avea de gând să înceapă o conversaţie despre ea, deşi se întrebă ce făcea Vera în acel moment. Nu o fi fost genul care să sară garduri, dar nici nu era genul care să se lase uşor, mai ales dacă era convinsă că era pe urma unor secrete galactice. Şi nu se îndoise niciodată de asta.

— Ce să zic, Micul Boozy e inventiv, nu? Fara se forţă să mănânce din salată. Ascultă-mă, dacă într-adevăr putem intra în legătură cu ei, vreau să spun în mod direct, fără gravimetru sau mai ştiu eu ce aparat, cum o să le explicăm ce face Micul Boozy?

— Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare, răspunse Ken. Poate că atonei când vom ajunge la ei, îi vom putea întreba.

La puţin după două dimineaţa, cu inima bătân-du-i cu putere, Ken o urmărea pe Fara lucrând cu gravimetru în pădure, exact în locul în care se întâlniseră pentru prima dată cu oamenii-şopârlă. Bănuiesc că o vom face, până la urmă, îşi zise el.

— Nu mi-ai spus niciodată ce ai vorbit cu ei. Fara nu îl auzi.

— Cum?

— Când ai încercat să vorbeşti cu ei, ce le-ai spus? Insistă Ken.

— A, da. Le-am trimis doar un mesaj test. De genul salutări şi chestii dintr-astea.

— Ok, dar ce cuvinte ai folosit sau îmi vorbeşti aşa pentru că crezi că nu-s capabil să înţeleg termenii ştiinţifici?

Fara se ridică în picioare şi îl privi.

— Ken, nu încerc să fac pe profesoara tot timpul. Ai înţeles?

— Da, deci ai folosit cuvinte concrete, nu? Fara oftă.

— Da. Într-un fel. Am încercat să ghicesc forma mesajului lor şi le-am trimis ceva similar drept răspuns. A ieşit ca un haiku, din câte îmi pot da seama.

— Am înţeles, doamna profesoară.

— Eşti exasperant, răspunse ea şi se întoarse la aparat. Ken rămase în picioare aşteptând ca ea să-şi termine treaba. Apoi veni vremea Călătoriei. Băgă mâna în buzunar şi scoase sticluţa cumpărată de la Travis.

— Oare o să fie de ajuns faptul că suntem numai noi doi? O întrebă.

— De unde să ştiu?

Ken deschise sticla, în care cândva fusese sirop de arţar şi care acum conţinea 100 de mililitri de ceai din oameni-şopârlă.

— Hai, noroc, spuse şi bău. I-o întinse lui Fara care făcu acelaşi lucru.

— Acum trebuie să dansăm? Întrebă ea.

— De unde să ştiu?

Fara îl privi ciudat şi bătu ceva pe tastatura ataşată la gravimetru.

— Ok, spuse apoi, du-ne la liderii voştri. Piciorul stâng al lui Ken începu să tremure uşor. Privi în jos şi observă că, deja, începuse să bată pământul ritmat.

— Oho, chestia asta funcţionează nu glumă.

În minte îi veni o scenetă veche cu Steve Martin din Saturday Night Live. Ceaiul din oameni-şopârlă i se urcă la cap şi începu să audă un fel de fluierături. O privi pe Fara după care o luă de mână şi până să-şi dea seama ce se întâmpla, amândoi dansau. Ochii ei străluceau puternic în întuneric şi Ken ar fi vrut să cânte, dar nu ştia cuvintele. Cu toate acestea deschise gura şi scoase nişte sunete care, pentru o clipă, îl orbiră. I se părea că simte ceva fizic, dar nu în modul obişnuit, folosindu-şi simţurile (gust, auz, văz, miros, atingere). Cineva îl apucă de cealaltă mână şi Ken încercă să vadă cine era – dar nu reuşi să deschidă ochii – o

fi fost un om-şopârlă? Aveau să danseze împreună? Totuşi mâna era prea mare ca să fie a unui om-şopârlă. Auzi o a treia voce şi, deşi creierul său era învăluit de ceaţa halucinogenului, Ken îşi dădu seama a cui era: a Verei Limbă-Ascuţită. Ce rahat, îşi spuse. Ne-a găsit. Încă nu reuşise să-şi deschidă ochii, aşa că se gândi la un truc. Tot ce trebuia să facă era să îşi ridice pleoapele, asta era. Şi atunci o zări nu numai pe Vera Limbă Ascuţită, ci şi pe Micul Boozy. Dansau toţi patru în cerc, în jurul găurii de mini-golf inter-dimensionale. Muzica îl umplea de nostalgie şi Ken înţelese pe măsură ce cântau că el, Fara, Micul Boozy şi Vera, cu toţii ziceau „Da”.

M-au făcut. Vera şi Micul Boozy îşi dăduseră seama ce avea de gând şi acum, că am reuşit să-mi deschid ochii, trebuie să-i urmăresc sărind ca nişte maimuţe. Se strădui să-şi mişte privirea spre Fara, dar realiză că nu-şi mai putea controla capul. Lumea începu să se învârtă în jurul lui şi Ken simţi că trupul începe să i se dezintegreze. Privi înjur, ceea ce îi luă câteva minute, căci timpul începuse să se alungească. Apoi, dintr-odată, coaja copacilor începu să cadă şi frunzele să se rotească ca într-un vârtej, atrase de focul care ardea în mijlocul cercului pe care îl făcuseră cu trupurile lor. Muzica devenise şi mai puternică şi ei patru continuau să spună „da”.

Apoi ceva pocni în capul lui Ken, cu un zgomot asemănător cu acela pe care îl auzea atunci când avusese o infecţie a sinusurilor şi trebuia să caşte. Săreau toţi patru, mână în mână în mână în mână, săreau în sus şi în jos. Săreau.

* * *

Primul lucru pe care îl simţi în dimensiunea sau universul oamenilor-şopârlă fu o explozie în urechi. Privi în jur şi ceea ce văzu îl convinse, o dată în plus, că Dumnezeu, dacă o fi existând aşa ceva, era mult mai glumeţ decât îşi închipuia lumea.

Dădu drumul mâinii Verei, dar o păstră pe a lui Fara.

— Incredibil, spunea ea.

Era cald şi însorit, soarele fiind mult mai strălucitor decât cel de acasă. Sub picioare aveau ceva ce semăna cu iarba, iar în jur erau nişte chestii care semănau cu copacii, iar, undeva în stânga lor, ceva asemănător cu un iaz. Probabil că era toamna pentru că crengile copacilor erau dezgolite şi, printre ele, Ken văzu o structură pe care o recunoscu imediat poate şi pentru că-şi petrecuse ultimii treizeci de ani în una asemănătoare.

— E o făcătură turistică, spuse el, cu glas tare.

Pe una din părţile clădirii se afla un afiş colorat. Un om-şopârlă stătea pe un scăunel şi vindea bilete unei familii de oameni-şopârlă. Ceva mai departe se zărea o zonă de jocuri; poate că oamenii-şopârlă nu descoperiseră încă mini-gol-ful, dar aveau ceva ce semăna cu el. Ken se întrebă ce putea fi şi imediat îi trecu prin minte că ar putea face o avere dacă ar putea înţelege cum se joacă. Jocul pe care îl joacă extratereştrii.! Mda, ăsta ar fi fost un afiş interesant pe US-12.

Totul în jur era la scară mică şi Ken se simţi ciudat, de parcă s-ar fi aşteptat să distrugă ceva din secundă în secundă. Un avion mic, argintiu trecu deasupra capului său. Încercând să înţeleagă ceea ce vedea, Ken fu trecut de un fior rece. Se aplecă spre Fara şi îi spuse:

— Crezi că au şi ei o magazie ca a mea? Mă refer, în special, la colecţia de acolo.

— Nu ştiu, răspunse ea. Crezi că au mai fost şi alţii înaintea noastră pe aici?

— Poate că da şi nu au mai apucat să se întoarcă. La naiba, e ca un fel de turism extrem. Trăiţi aventura şi pericolele dintr-o altă dimensiune, nu înainte de a semna acest contract!

Fara râse.

— Extratereştrii procesomani!

Liniştea ei îl intriga şi tocmai se pregătea să i-o spună când un strigăt de exaltare ieşi din pieptul Verei.

— Slavă vouă! Urlă ea din nou şi căzu în genunchi. Ce moment trebuie să fie acesta pentru ea, îşi spuse Ken. Uite că după tot timpul acesta în care toată lumea i-a spus că e nebună (inclusiv eu), a avut dreptate. Reacţia Micului Boozy fu puţin diferită. Acesta aruncă o privire în jur şi se întoarse spre Ken, spunându-i:

— Trebuie să plecăm dracului de aici!

Când Ken văzu şi el ceea ce văzuse Micul Boozy, îi dădu dreptate. Un grup de oameni-şopârlă, cu nişte chestii ce păreau arme în mâini, se îndreptau direct spre ei.

— Tu şi cu salutul tău, îi spuse Farei. Cu gramatica ta filogenică!

— Nu eu am inventat-o, răspunse ea.

— Oare au de gând să ne pună la murat? Se întrebă Ken cu glas tare. Micul Boozy o luă la fugă şi unul din oamenii-şopârlă îşi ridică arma şi trase. Micul Boozy căzu secerat la pământ, se rostogoli pe spate şi începu să facă spume la gură. Din gât îi ieşea o săgeată mică, neagră.

— Oho, făcu Ken. Începu să transpire şi să simtă arsura soarelui pe gât. Vera era în continuare în genunchi, murmurând nişte cuvinte într-o limbă pe care Ken nu o putea înţelege. Poate că le învăţase dintr-una din cărţile ei despre Reptilieni. Grupul de oameni-şopârlă se opri la vreo trei metri de ei, formând un semicerc.

— Ascultă-mă, îi şopti Ken lui Fara. Crezi că ne aflăm aici din cauza gravitaţiei sau a ceaiului?

Ea ridică din umeri.

— Nu am de gând să fac speculaţii metafizice. Dar, dacă tot m-ai întrebat, cred că e din cauza gravitaţiei.

— Deci ne putem întoarce?

— Nu ştiu. Nu am mai încercat asta până acum. Vera Limbă Ascuţită o dădu pe engleză.

— Sunt de-a voastră, le spuse oamenilor-şopârlă, făcând nişte gesturi elaborate, care lui Ken i se părură mişcările unui dans interpretativ. Una de a voastră, nu înţelegeţi? Nu mă pot schimba!

Unul din oamenii-şopârlă se apropie de Ken. Îi ajungea până la talie, dar nu avea nimic circumspect în felul în care stătea. Privi spre Ken, apoi spre Fara şi după aceea luă o decizie. Tuşi şi le spuse:

— V-a luat ceva timp.

Să fiu al naibii, îşi zise Ken. Nu spuse, însă, nimic, pentru că omul-şopârlă i se adresase de fapt lui Fara.

— Da, dar nu poţi inventa în fiecare zi o cale de a manipula gravitaţia pentru a călători într-o altă lume, răspunse Fara calm. La început Ken crezu, nu ştia nici el de ce, că în loc de „lume” auzise „minte” şi se întrebă dacă nu cumva totul se întâmpla numai în imaginaţia lor. M-aţi urmărit? Îl întrebă ea pe omul-şopârlă.

Acesta dădu din cap că da. Apoi se întoarse spre Ken şi spuse:

— Tabla de şah… Aşa parcă îi spuneţi, nu? Gura lui Ken era prea uscată pentru a putea vorbi, aşa că nu putu decât să dea din cap că da.

— Amuzant, zise omul-şopârlă. Dar intonaţia sa fu atât de neutră că nu îţi puteai da seama dacă glumise sau nu.

— Cum ai învăţat engleza? Întrebă Fara.

— Observându-vă.

Ken înghiţi de vreo trei sau patru ori, încercând să-şi regăsească vocea.

— Aveţi şi voi… Ce e asta? Aveţi şi voi atracţii turistice sau chestii de genul ăsta?

Omul-şopârlă îl ignoră. Îl privea pe Micul Boozy, care începea să-şi revină din chestia pe care i-o injectaseră în gât.

— În schimb, borcanele lui nu sunt amuzante, spuse omul-şopârlă, arătându-l pe Micul Boozy.

Boozy, amărâtule, îşi spuse Ken, eşti mort.

— Eu nu am făcut niciodată aşa ceva, spuse. Omul-şopârlă îl ignoră din nou. Acum o privea Pe Vera, care tot în genunchi, îi striga:

— Sunt una de-a voastră!

Omul-şopârlă îşi întoarse privirea spre Fara.

— Poţi să-mi explici ce e cu ea?

Fara îşi întoarse capul spre Ken şi spuse:

— El poate.

Omul-şopârlă se întoarse spre Ken, aşteptând explicaţia:

— Păi, începu Ken, ea… la noi, unii oameni cred că oamenii voştri au venit pe Pământ cu mult timp în urmă. Şi că puteţi să vă schimbaţi forma şi să luaţi înfăţişarea noastră. Ea e una din acei oameni şi crede că, de fapt, e ca voi, dar că, din nu ştiu ce motiv, nu mai poate reveni la forma voastră.

Omul-şopârlă nu zise nimic, dar continuă să-l privească pe Ken.

— Da, ştiu, zise Ken. Şi eu cred că e o nebunie. Din zona cu jocuri izbucniră nişte urale.

— Ce joc e ăla? Se interesă Ken. Omul-şopârlă se îndepărtă. Vera o pomi după el, în genunchi, continuând să susţină că era şi ea o Reptiliană.

— Cred că acum e momentul să vedem dacă ne putem întoarce sau nu, îi şopti Ken Farei.

— Da, răspunse ea, am destule date. Date, se miră Ken. Omul-şopârlă se întoarse.

— Există o problemă, spuse el, arătându-l pe Micul Boozy. El a comis crime.

— Asta i-am spus şi eu tot timpul, aprobă Ken.

— El trebuie să rămână aici, zise omul-şopârlă. Se făcu linişte. Ken şi-l imagină pe Micul Boozy pe o tavă, cu un măr în gură, înconjurat de oameni-şopârlă flămânzi. Doamne, îşi zise. Trebuie să fac ceva. Boozy e un ticălos, dar nu merită să fie mâncat.

— Afacerile nu prea au mers în ultima vreme, spuse omul-şopârlă.

Ken dădu să zică ceva, se răzgândi, începu iar.

— Ai de gând să-l expui?

— Pe el şi pe ea, răspunse omul-şopârlă, arătând-o pe Vera, care reîncepuse să vorbească în alte limbi. Dacă vreţi să vă întoarceţi acasă, va trebui să-i lăsaţi aici.

— Ascultă-mă, începu Ken. Cu doi oameni ai să-ţi triplezi încasările imediat. Ce-ai zice de o mică afacere? Pot să construiesc, lângă hambarul meu, un teren ca al vostru. Nu ai vrea să-mi explici şi mie jocul ăla? Ce zici? Asta îl şi interesa, de fapt. Dacă ar fi expus oameni-şopârlă vii ar fi avut prea multă bătaie de cap. Cândva încercase să facă o mică grădină zoo la Mystery Hill, dar nu avusese nici un succes.

— Cei doi rămân în schimbul vostru, spuse omul-şopârlă.

— Hai, măcar spune-mi cum e cu jocul, nu se lăsă Ken.

Fara, care îl privise uimită tot timpul cât încercase să facă afaceri cu omul-şopârlă, râse şi îi trase o palmă pe spate.

— Ken, îi şopti apoi nervoasă, Vera vrea să rămână şi Boozy e un criminal, încetează cu negocierile.

— Bine, bine, spuse Ken, desfăcându-şi mâinile a neputinţă.

Fara afişă zâmbetul ei de star de cinema şi spuse:

— Te superi dacă îţi pun vreo două-trei întrebări despre modul în care călătoriţi dintr-un univers într-altul? Încă mai am de aflat unele lucruri, din câte îmi dau seama.

Omul-şopârlă nu zise nimic, ci doar se holbă la ea. La fel ca şi Ken. Micul Boozy reuşise să se ridice în picioare. Clătinându-se, le strigă:

— Frate, dacă aş putea să îmbuteliez chestia asta cu care am fost împuşcat, m-aş îmbogăţi!

Omul-şopârlă le spuse lui Ken şi Fara:

— E timpul să plecaţi.

— Şi chiar nu vrei să-mi spui nimic despre joc? Încercă Ken, pentru ultima oară.

Omul-şopârlă scoase două cutii mici, din oţel, de la cingătoare. I le înmâna: una lui Ken şi una lui Fara.

— Să nu vă întoarceţi aici niciodată!

Greu de ajuns la o înţelegere cu tipii ăştia, îşi spuse Ken.

— Chiar ţi-a plăcut tabla de şah?

— Plecaţi, le ordonă omul-şopârlă. Făcu un semn unuia dintre tovarăşii săi şi, într-o clipă, Fara şi Ken se treziră în pădurea din

Mystery Hill. Ceaţa de dimineaţă se aşezase pe iaz şi pe amândoi îi luă frigul. Urechile lui Ken pocniră din nou.

Dispariţia Micului Boozy Boswell nu rămase neobservată. Nici faptul că un Nissan B10 din 1982, care aparţinuse Verei Limbă Ascuţită, fusese găsit parcat lângă cabana lui Boozy. Marele Boozy spunea cui îl întreba că băiatul său fugise cu o femeie nebună, ceea ce nu-l deranja, de vreme ce aşa îl concepuse şi el pe Micul Boozy. Ba dimpotrivă, susţinea Marele Boozy, e chiar un lucru bun: astfel va afla şi lumea de tradiţiile din familia noastră. Omul murea de nerăbdare să aibă un nepot. Apoi, cabana arse în mod misterios până la temelii, la două săptămâni de la dispariţia Micului Boozy şi a Verei. Marele Boozy dădu vina pe tinerii din zonă şi, după ce nu reuşi să găsească nici un vinovat, iar compania de aigurări refuză să plătească, Ken înţelese că această nouă nenorocire avea să-l ţină pe bătrân în viaţă încă zece ani.

Fara îşi petrecu următoarele şase luni încercând să deschidă cutiile de metal pe care le primiseră de la omul-şopârlă, dar fără succes. Venea destul de des să facă măsurători cu aparatul ei Lacoste, dar, pe măsură ce trecea timpul, se lămuri că oamenii-şopârlă făcuseră ceva să-i oprească progresele. Încă mai putea observa anumite perturbări în gravitaţia locală, dar nu mai putea transmite mesaje ca înainte.

— Ticăloşii naibii, fierbea ea de mânie, de fiecare dată.

— Ei bine, răspundea Ken, e clar că nici ei nu ne mai vizitează. Ceea ce era perfect adevărat, căci nu mai văzuse niciunul, din noaptea în care le întorseseră vizita. Şi nici nu-şi doresc să-i mai vizităm vreodată. Ce ai de gând să faci? Vei scrie o lucrare despre ei?

La ultima ei vizită, Ken îi arătă cabana pe care o construise lângă hambar şi în care expusese oamenii-şopârlă împăiaţi, cu Boris şi Booby jucând şah. La naiba, îşi spusese el, doar îi spusese chiar omul-şopârlă că îi plăcuse tabla de şah şi, frăţioare, turiştii erau înnebuniţi după ea. Începu să vândă cărţi poştale şi tricouri cu oameni-şopârlă. Deşi nu-i plăcuse deloc, o

lăsase pe Jamie să-i facă reclamă şi pe internet. Plus că terenul său de mini-golf era mult mai bun acum, că tinerii din zonă nu se mai adunau să comunice cu oamenii-şopârlă în jurul găurii 17.

Îi povestise toate astea lui Fara, în timp ce stăteau în maşina ei, înainte să plece pentru totdeauna. Ea ascultă cu atenţie şi râse;

— Ken, îi spuse, eşti singurul escroc sentimental pe care îl cunosc. Mă refer desigur la cei care lucrează în branşa ta. Numai tu îi poţi iubi, cu aceeaşi pasiune, şi pe ziariştii care încearcă să te demaşte şi pe cei care cred cu adevărat în existenţa extratereştrilor. Eşti născut pentru asta!

După asta, Fara plecă spre nu-ştiu-ce oraş în care avea de susţinut o conferinţă despre anumite rezultate ale cercetării ei în fluctuaţiile gravităţii şi implicaţiile acestora în legătură cu teoria stringurilor şi Ken ştiu că nu avea să o mai vadă niciodată. O fată dată dracului, îşi spuse. Ea fusese cea care îl făcuse să spere din nou.

Se întoarse să-şi privească domeniul. Copiii alergau cu jucăriile om-şopârlă pe care le despachetase chiar în dimineaţa aceea. Părinţii lor îi filmau sau citeau broşuri. Adolescenţii aşteptau, în grupuri compacte, să le vină rândul la terenul de mini-golf, făcându-şi poze unul altuia şi vorbind tare. Un nebun, care sosise de curând, era preocupat de experimentul său, filmând un pendul din plumb, pe care îl instalase în apropierea hambarului. Jamie stătea plictisită în cabina pentru bilete: probabil că venise vremea să o schimbe cu un alt adolescent, căci nu vroia să-i sperie valul de turişti. Totul e în regulă, îşi spuse Ken. Pe de altă parte, probabil că oamenii-şopârlă făceau o grămadă de bani cu Micul Boozy şi cu Vera dar, în ceea ce-l privea, îi mergea foarte bine. Din punctul lui de vedere, făcuse o afacere de care ar fi trebuit să fie mulţumită toată lumea.

SFÂRŞIT